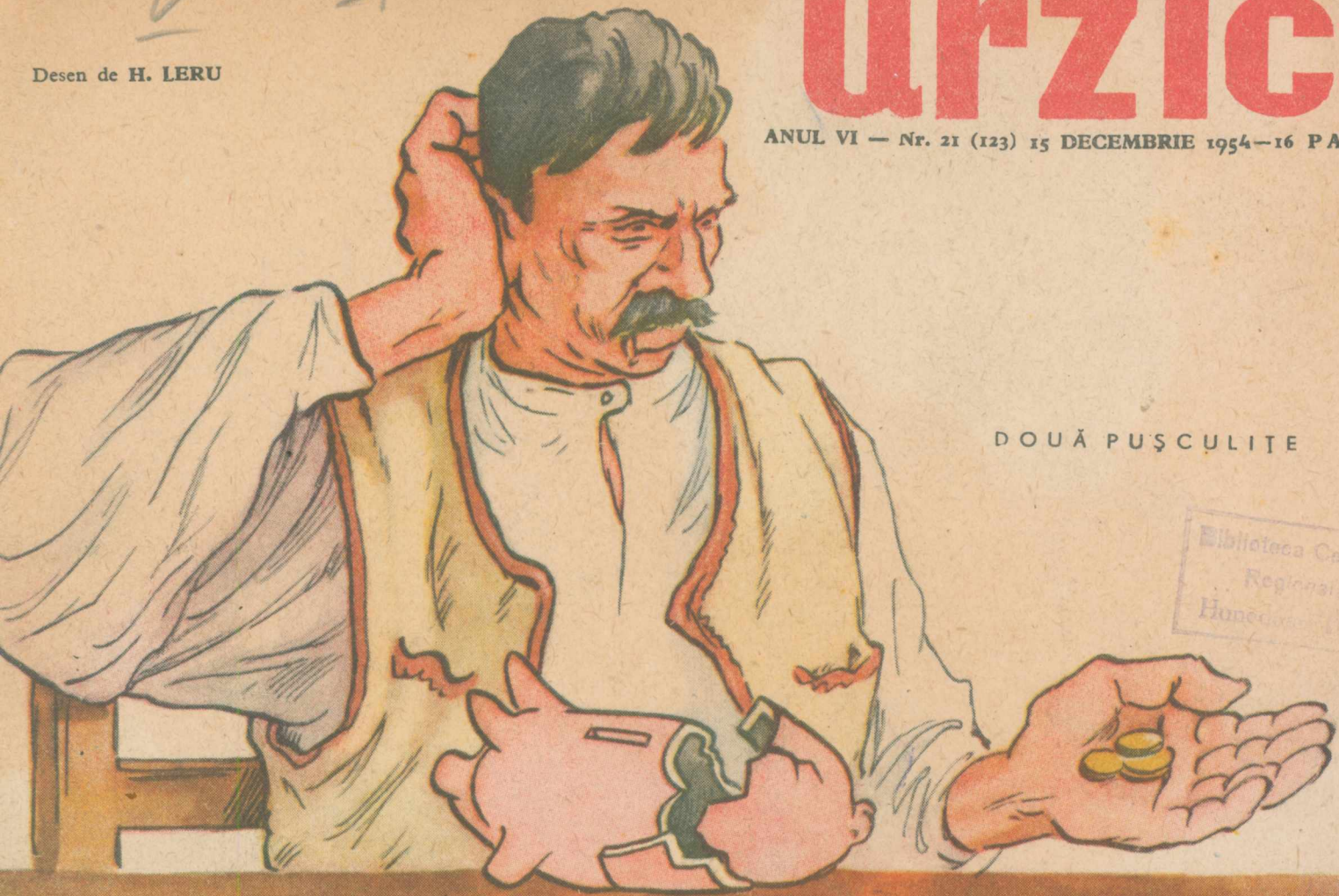

Desen de H. LERU

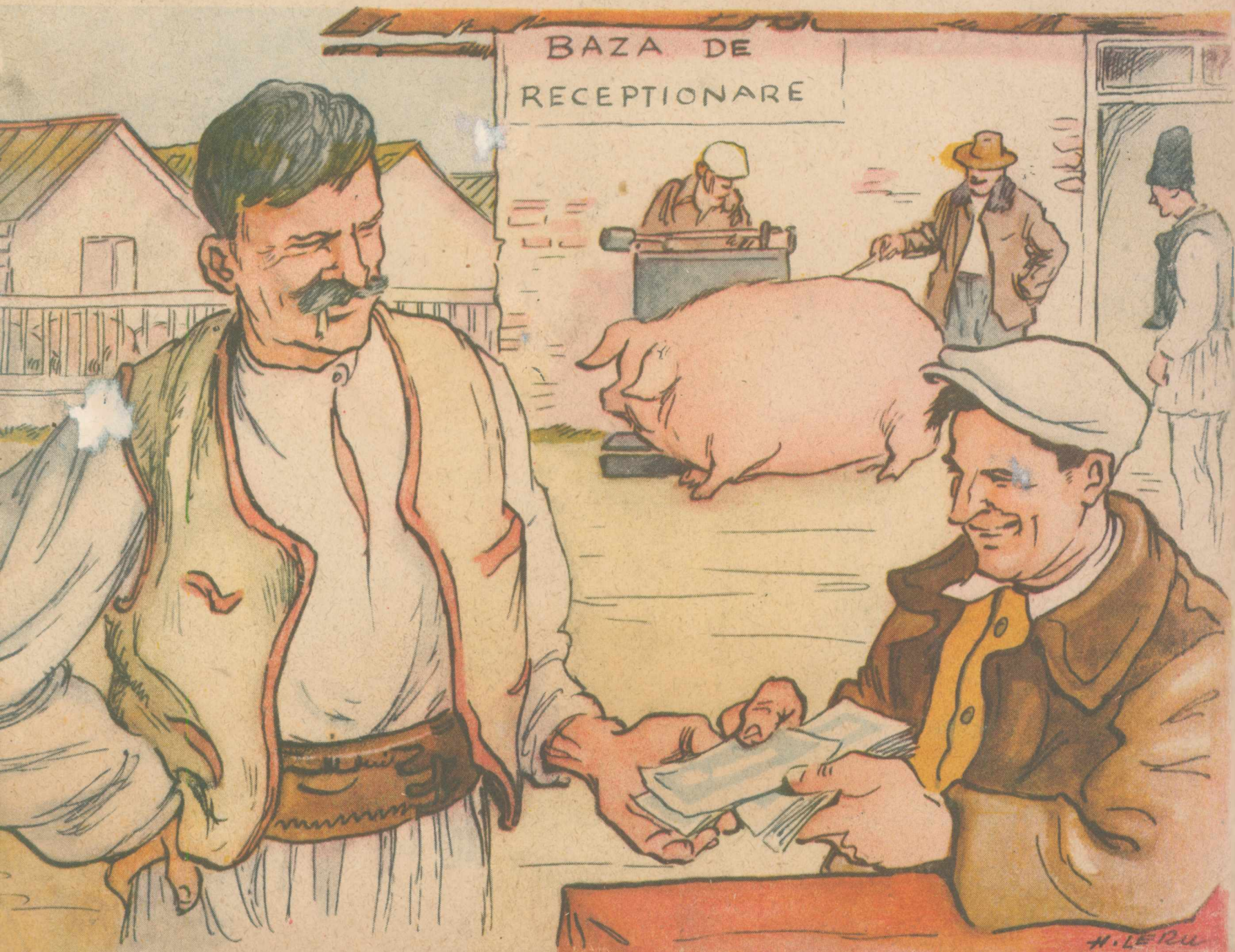
urzica

ANUL VI — Nr. 21 (123) 15 DECEMBRIE 1954 — 16 PAGINI — 75 BANI

DOUĂ PUȘCULIȚE

Slab porc...

H. LERU

A fost tuși-mea la oraș

de NICUȚĂ TĂNASE

Tuși-mea Saveta, nevasta lui unchi-meu Colțan, a fost la oraș. A venit încărcată de acolo. Abia a adus legăturile de la gară. Au bani. Ce n-a cumpărat: biscuiți, bomboane, spirit alb, farfurii zmălțuite (vrea să facă pomană de ziua morților. Are un băiat mort în război. Văru-meu Bică a murit în război, fie-i țărina ușoară, dacă trăia el acu'...) A cumpărat tuși-mea de la oraș și ciorapi, și sandale, roșu de buze, pudră d-ăia roz care miroase de la zece pași, ulei de dai pe păr cu el. Toate astea pentru Tudorița, fie-sa, le-a cumpărat. Știi cum lucrează părul dacă dai cu ulei d-ăla! Și are un miros... Ce m-am păcălit eu odată. Eram îmbrăcat cu o cămașă frumoasă, nouă. M-am dus pe la Tudorița și i-am cerut: "Dă, fa, și mie niște ulei d-ăla". Mi-a dat. Și prostul de mine l-am zvirlit pe cămașă. N-a mai scos mama la lumină cămașa aia. S-a izinit.

— Ce veniși, mă, să caști gura? Miroșiși c-am sosit de la oraș și gata, moș, aici pe capul meu? strigă tuși-mea la mine.

E o zgircită... Rupe un biscuit în două și mi-l întinde.

— Hai ia și du-te acasă!

Mă uit la jumătatea de biscuit. Nu i-ar ajuta Dumnezeu. Jumătate de biscuit și nici o bomboană! Tudorița îmi face semn să mă mulțumesc și cu atât. O să-mi dea ea mai mult. Nici ea nu-i mai brează decît mă-sa. Da' o să-mi dea mai mult de frică. Are frică de mine. De nu-mi dă, o fac de rușine. O fac de-o păruiește mă-sa... Știu eu ceva de Tudorița. S-a rugat de mine ca de Cristos să n-o spun la nimeni c-am prins-o-n casă cu băiatul lui Ciocioagă. Asta e la colectări. Umblă cu geanta prin sat. Băiatu' ăsta a lui Ciocioagă e om bun. Nu ca a lu' Bimbirel, care era toată ziua la chiaburi. Bimbirel era 'oș mare. Și cocoșul de sămînță din sat era în stare să-l fure. Șmecher. Avea piele de lup pe el. D-ăia l-au și zburat și a pus pe Ciocioagă în locul lui.

Noi stăm ca la o bătaie de pușcă de unchi-meu Colțan.

Într-o zi, asta era acu' un an, înainte de a intra el la colectivă, mă duc pe la ei. Dau să intru. Ușa-ncluiată. În casă aud vorbind. Ciulesc urechile. Aud: "Stai, fa, că nu te mănînc!" Mă uit pe geam. A lu' Ciocioagă de la colectări în brațe cu vară-mea Tudorița. Unchi-meu și tuși-mea erau la sapă. O lăsase pe Tudorița să facă mîn-care, și ea...

Bat în fereastră. Numai așa, de-al naibii. Au înghețat amindoi. L-a ascuns în gardirop și a ieșit Tudorița să-mi deschidă: "Ce e, Tudore?" Eu mă fac că nu știu nimic. Zic: "Uite am venit și eu să-ți țin de urît. Stau pînă diseară la tine. Așa e, Tudorița, că-ți pare bine?" Ca varu' se făcuse la față. Mă uit prin casă și dau de geanta lu' Ciocioagă. Mă duc la gardirop, deschid ușa și-i zic: "Ce lași, bre, geanta așa aiurea?" A-ngălbenit și a lu' Ciocioagă cînd m-a văzut. Mi-a dat zece lei ca să nu spun la nimeni. Mai mi-a dat și Tudorița niște bani și mi-am cumpărat o muzicuță de gură și o drîmbă. Muzicuța o mai am și -acu' da' s-a cam stricat. Drîmba s-a rupt d-atunci.

Acu', vorba lu' Bimbirel, nu mai sînt drîmbe cum erau odată!... A lu' Ciocioagă e băiat frumos. Da' nici cu vară-mea nu mi-e rușine. Parc-ar fi o prună d-ăia brumărie de toamnă. Prună brumărie care dă în plîng. De doi ani vorbește cu Tudorița. Cred că anu' ăsta se ia cu el.

I-am pus într-un cîntec p-amindoi. Cînd are Tudorița cite ceva și nu vrea să-mi dea, încep să cînt. Cum deschid gura, cum îmi dă.

— Ce mai stai, mă, aici! Ți-am dat biscuit, acu' fugi acasă! țipă iar la mine tuși-mea. Ori te-a trimis mă-ta să mă șpionezi? Să vezi ce-am mai luat de la oraș. Hai, uită-te! Na, uită-te!

Desface niște pachete. Ies la iveală bucăți de materie pentru rochii, niște pînză turcheză, un bariș înflorat, niște stofă bătută în opt ițe, să facă lu' unchi-meu haine de sărbătoare, de porunceală.

— Uită-te bine și spune-i mă-ti de tot ce ai văzut. Spune-i că de n-avea capu' așa prost, acu' avea și ea ca mine.

E certată cu mama de cînd a intrat în colectivă. Mama i-a zis să nu între. Să nu înstrăineze pămîntu', că n-o să aibă cu ce să-și mărite pe Tudorița. Că pămîntu' e de la părinți. Tuși-mea a făcut ea pe nebuna un timp. N-a vrut să între, dar pînă la urmă tot unchi-meu a fost mai tare.

— Uită-te, Tudore, și spune-i mă-ti ce-a cumpărat soru-sa, colectivista. Să cumpere și ea dac-o țin curelele...

E zăltată. Face agitație, parcă noi n-am avea lucruri ca ea. Ce dacă nu sîntem în colectivă. Și mama are un bariș ca al ei.

— Să cumpere stofă d-asta... Mi-arată stofa aia bătută în opt ițe. Desface nodul tulpănelui și scoate niște hirtii. Întinde hirtii Tudoriței.

— Ia citește tu, că pe mine mă cam dor ochii!

'Oapă. N-o dor ochii! Nu știe să citească bine. Abia a terminat cursul de alfabetizare. Citește Tudorița. Hirtia aia e un act. A cumpărat tuși-mea mobilă de la oraș. Vine unchi-meu Oniga cu ea în urmă, cu căruța. Tuși-mea n-a vrut să vină cu căruța. O zdruncină, de! Și ea nu mai poate să sufere zdruncinătura de la un timp.

— Să-i spui, Tudore, mă-ti că am cumpărat și aparat de radio. Să-i spui să vină p-aici să-i pun un cîntec. Să veniți cu toții s-ascultați cîntece.

Zice în bătaie de joc. Avem nevoie de radio-al lor? Și noi avem gramafon. Ce poți să zici? Fug acasă.

Mama:

— Ei, Tudore, ce-a adus de la oraș?

— De toate, mamă!

Face ochii mari mama.

— Spune, mă, ce?

Îi spun.

Mama nu crede.

— Să-mi sără ochii, mamă, dacă n-am văzut!

Mama-mi dă o palmă și-mi spune să nu mă mai jur. Dacă n-a crezut, d-ăia m-am jurat!

— Și mobilă a cumpărat, mamă!

— Eee!

— Zău!

— Ai văzut tu?

— Nu, da' vine unchi-meu acu' cu ea, cu căruța.

Își ia o boalcă de pămînt și zice că se duce la a lu' Vecu să cumpere lapte. A lu' Vecu stă în ăllălat capăt al satului. Pe-a-colo o să treacă cu căruța unchi-meu. Lapte are și a lu' Glăvan. Și Glăvan stă lîngă noi. Mama se duce la Vecu. Vrea să-l vadă pe unchi-meu venind cu mobilă. Măninc jumătatea aia de biscuit. Legumesc. Măninc cite puțin. Doar mint gura. S-a dus numaidecît. Ce-i o jumătate de biscuit?

Tata rînește la cai. Avem niște cai de se ia la-ntrecere cu trenu'! Iuți. Mă iscodește și tata.

— Ce-a mai adus, mă, de la oraș?

Îi spun tot. Vine mama. Începe să se certe cu tata. Că e așa, că e pe dincolo, li zicea tatii. Tata înghițe.

Îi învîșta pe tata:

— Vinde și tu caii și fă cerere!

— Nu ne primește dacă-i vindem.

— Cumpărăm niște gloabe și le ducem gloabele.

— Nu e cinstit! zice tata.

Se ceartă.

Zice că nu e bun de nimic tata. Îi las să se certe. Mă duc la Tudorița să-mi dea biscuiți și bomboane. De nu-mi dă, încep să-i cînt. Nu se poate să nu-mi dea.

— Iar ai venit, Tudore?

— Iar, lele Saveto.

Au descărcat mobilă. Vrea s-o bage-n casă. Nu-ncape gardiropul pe ușa. Gardirop mare cu trei uși și oglinzi. Patul la fel, mare. La pat are și două mese-sute mici. Le zice noptiere. (S-au dat dracului, au și noptiere!) Și masă, și niște scaune, și-un cîșier. Am văzut și aparatul de radio. "Popular" scrie pe cutia aia în care e împachetat. Cum o să bage gardiropul în casă? O să spargă zidul. Pînă una, alta, au spart o oglindă. Oglinda de la mijloc. Așa le trebuie; dacă s-au lăcomit. Astea or fi blesteme. Blestemele chiaburilor. Se uită chiaburii peste ulucă. Lăcraru, chiaburu', se uită peste ulucă și el. A văzut că s-a spart oglinda:

— Spărseși oglinda, Colțane! O să ai șapte ani de ghinioane, Colțane!

Îl înjură de mă-sa unchi-meu. Chiaburu' a plecat cu coada-ntră picioare. Nu-i place cînd îi pomenești de mă-sa.

Unchi-meu nu crede-n ghinioane.

Îi las să se omoare cu gardiropu' și-i fac semn Tudoriței să-mi dea biscuiți și bomboane.

— Lasă-mă dracului în pace! se răstește la mine Tudorița.

E supărată că s-a spart oglinda de la gardirop.

— Să te las în pace? Uite că te las.

Și încep să cînt.

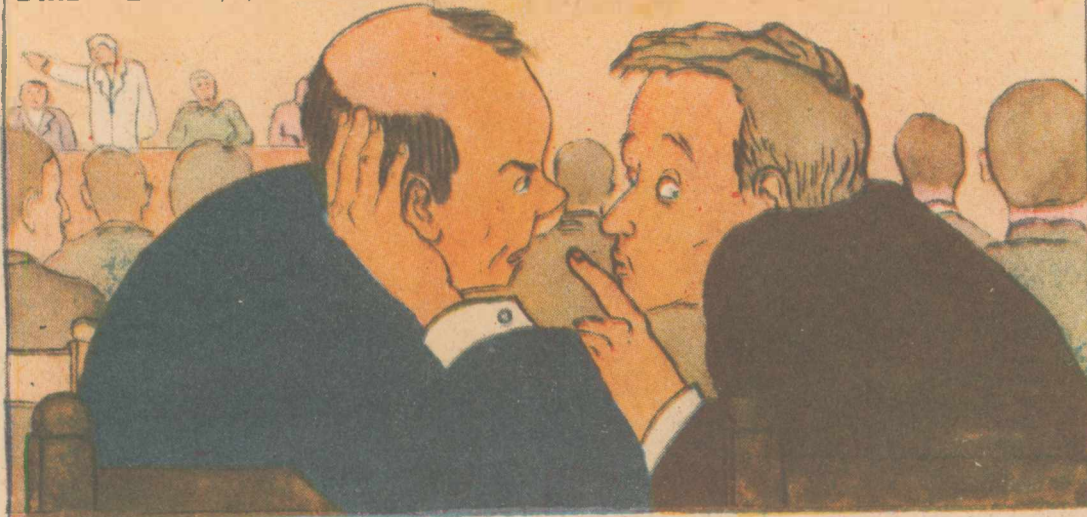
— Stai că ți-aduc, nu mai cînta.

Nu mai cînt. Mi-a adus un buzunar de biscuiți și unul de bomboane. Ciocioagă să trăiască!

(Din volumul de schițe în pregătire)

Desen de BENEDICT GĂNESCU

CRITICUL CURAJOS

— Ar trebui ca directorul nostru să fie sculurat serios!
— Vorbește mai tare că n-ai.
— Ssst! Vrei să ne-audă cineva?!

INVENTII care puteau să LIPSEASCĂ

de AL. VIANU

AUTO-INCETINITORUL

Aparat cu ajutorul căruia se poate reduce viteza. Aparatul a fost realizat de cițiva salariați ai Oficiului P. T. T. R.-București. Construcția lui e foarte simplă. Un cilindru de formă birocratică, în care se introduce corespondența ce urmează să întârzie. Invenția a dat rezultate neașteptate. Astfel, o carte poștală ajunsă la P. T. T. R.-București în ziua de 4 ianuarie 1954, a parvenit la adresa destinatarului din str. Ștefan Gheorghiu nr. 6, București, după nouă luni.

Propunem să se atașeze acestui aparat un dispozitiv de moto-scărmănare, care ar putea să reducă în mod simțitor fie numărul zilelor de întârziere, fie numărul inventatorilor.

RAPIDOPEX

Aparat pentru desfundarea și golirea rapidă a sticlelor cu vin. Invenția aparține lui Paul Osiac, învățător la Școala nr. 2 din comuna Ciocănești, raionul Călărași. Noutatea constă în faptul că vinul nu se mai deșartă ca pînă acum în butoaie, ci de-a dreptul în gura inventatorului. Aparatul lucrează numai cu benzină, iar inventatorul numai cu vin. Pentru perfecționarea acestui aparat, inventatorul nu pierde nici un minut, făcînd experiențe atît în timpul liber, cît și în orele de curs.

Propunem și noi o perfecționare: atașarea unui ceas deșteptător cu trei sonerii, dar nu aparatului, ci Secției de învățămînt a raionului.

NEGLIJEX

Dispozitiv special pentru întârzierea și neexpedierea la vreme a ziarelor. Invenția aparține Serviciului de difuzare a presei din Baia Mare. Dispozitivul e construit din cîteva roțițe tocite, astfel angrenate încît abia se mișcă. Ingenios e faptul că acest dispozitiv e pus în mișcare cu ajutorul unei frîne. Dispozitivul e foarte ușor de minuit și funcționează pe principiul compensației: o simplă nepăsare... vrem să spunem o simplă apăsare de frînă la Baia Mare, și Tîrgul-Lăpuș rămîne fără ziar. S-a încercat să se aplice dispozitivului și un volan pentru conducere, dar ulterior s-a renunțat, inventatorilor fiindu-le foarte greu să lucreze cu minile. Așa că s-au introdus niște pedale ca să se poată lucra cu picioarele.

Sugerăm o perfecționare a acestui dispozitiv: înainte de a fi pus în mișcare, roțițele să fie bătute cap în cap...

MOTO-CIUBUC

Aparat pentru vînzarea pe sub mînă. A fost proiectat și construit de către o parte

Bufete și RESTAURANTE

SINCERITATE

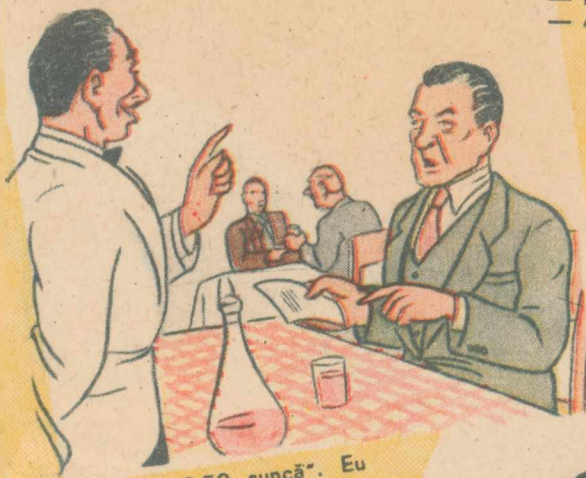
Desene de FRED GHENĂDESCU

SOCOTEALA

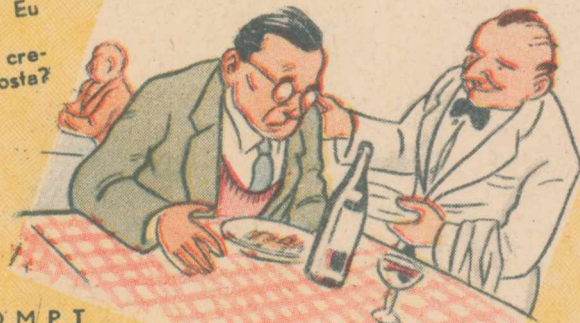

— În halba asta e un deget de bere.
— Așa-i cînd se servește în viteză: mai scapă și bere.

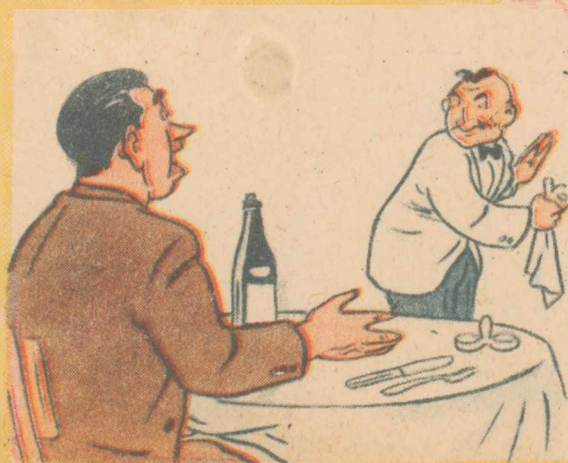

— Văd aici „2,50 șuncă”. Eu n-am mîncat șuncă!
— Păi dacă ați fi mîncat, credeți că numai 2,50 vă costa?

GRAMAJUL

SERVIM PROMPT

— Cum găsiți friptura?
— N-o găsec deloc!

— Ce-i cu peștele meu?
— Vineee!
— Nu-l lăsa să vină singur, adu-l dumneata!

din personalul de serviciu al bufetului „Del-finul” din Constanța. Aparatul se compune din două piese. Prima piesă e un cilindru în formă de mînă lungă, care acționează prin apăsarea în mijlocul palmei a celei de a doua piese, care poate fi și bancnotă. Mîna acționează la comanda șoptită, și mai ales la co-

manda de vinuri. Mîna are o mișcare rectilinie și uniformă: pornește de sub tejghea sau din pivniță și se oprește la anumite mese.

Propunem și aici o perfecționare: mîna să pornească din pivniță și să se oprească la beci...

pentru urgență

de SADI RUDEANU

Abia adormisem, obosit de munca de peste zi, când deodată glasul nevastă-mă-mă trezită:

— Vasile, am auzit eu în întineric, și-am spus de atâtea ori să nu fumezi noaptea! Și, pe deasupra, mai scuturi și scrumul de țigară pe obrazul meu! Ia-ți bărem scrumiera!

Năuc de somn cum eram, abia i-am răspuns:

— Visezi, Aglăiță mamă!... Nu fumez... Dorm de sting...

Și am dat să mă întorc pe partea cealaltă, când deodată simții pe obraz, ca un val de praf subțire și des. Lucrul ăsta m-a trezit de-a binelea și am rostit enervat:

— Ascultă, Aglăițo, lasă-te de astea, că eu n-am fumat! Nu era cazul să te răzbuni și să-mi iei obrazul drept scrumieră!

— Visezi, Vasilică, mi-a răspuns nevasta. Dorm de sting...

— Mai bine stinge țigara! am ridicat eu tonul...

— Ce țigară, omule? Dacă nu crezi, aprinde lumina și...

Dar a tăcut deodată, căci în momentul acela, o ploaie de praf înecăcios, care nu mai aducea deloc a scrum de țigară, s-a abătut asupra noastră. Mi-am dat seama pe loc că era moloz.

— Cutremur, Aglăițo! Sări!

Șidintr-un salt, fără să mai ating măcar pervazul ferestrei, am fost în curte. După mine am văzut-o zburind pe nevastă-mea, care, cu toate cele optzeci de kilograme ale ei, plutea ca un fulg.

— Ține-te bine, Vasile!

— Ține-mă tu, Aglăițo!

După o clipă, am auzit cîteva zgomote care veneau din casă.

— Cărămizi!

— Pe pat!
Apoi totul s-a liniștit. Am observat abia atunci că afară de noi nu mai apărușe nimeni în curte.

— Oare numai noi l-am simțit?
— Nu se poate! Să-i fi prins pe toți dormind?

Am bătut la vecini. Oamenii ne-au deschis buimaci de somn.

— Ați simțit?

— Ce?

laltă jumătate se pregătea de culcare.

— N-a fost cutremur, Aglăițo! casă veche!

— Și ce facem?

— Facem miine o cerere! S-o repar.

A doua zi, era în 2 martie, am depus o reclamație la biroul de sezișări al Sfatului popular al Capitalei, în care arătam că în strada Cedrilor numărul 11 s-a avariât un perete, care a-

— E lună plină, Aglăițo!

— Da...

— Frumos...

— Grozav... Să te văd dacă plouă..

Deodată o bufnitură

— Ce-a fost asta?

— O cărămidă...

— Cad mereu...

— Lasă că am depus cererea

la biroul de sezișări și reclamații... Se repară urgent...

Dună zece nopți, vedeam și carul mare...

— Uite, ăla-i Aglăițo! Vezi oiștea?

— Nu...

Deodată, buf, o cărămidă.

— Acu' văd și oiștea!

După alte zece nopți vedeam și carul mic. Cărămizile ne deschideau o perspectivă din ce în ce mai largă. Cădeau una câte una. Ne era însă teamă că la un moment dat vor cădea toate odată.

— Unde zici că ai depus reclamația, Vasilică?

— La biroul de sezișări și reclamații!

— Și se repară urgent! oftă nevastă-mea.

Trecuse o lună. Vedeam și calea lactee.

— Dormi, Aglăițo?

— Nu!

— De ce?

— De cărămizi...

Nu mai dormeam nici unul.

Cu zgomotul făcut de cărămizi ne obișnuiserăm. Dar de altceva nu dormeam. De frică. Zidul, abia se mai ținea pe picioare. Și când am ajuns și noi, de nesomn, în situația zidului, ne-am mutat la vecini. Dimineața, veneam acasă și stivuiam cărămizile. Acum, nu mai intram în casă la noi, pe ușă. Intram prin perete.

— Unde ai depus, frate, reclamația? mă întrebau vecinii.

— La biroul de sezișări și reclamații... Pentru urgență...

— Și de cînd?

— De două luni...

Dar la 3 mai, adică exact după două luni, primesc o scrisoare.

— Aglăițo, am exclamat eu fericit, e de acolo! În sfîrșit!... s-a terminat.

Emoționați și nerăbdători, am deschis scrisoarea.

Am citit, și n-am mai văzut nici carul mare, nici carul mic, nici calea laptelui... Am văzut numai stele... stele verzi...

— Ce scrie, Vasile?

Abia am reușit să îngin:

— Scrie că... deoarece imobilul nu este naționalizat, el trebuie reparat de proprietar...

Nevastă-mea a căzut pe un scaun. Ca o cărămidă.

— Așa e...

— Așa e, Aglăițo... Dar asta ni se răspunde după două luni... Eu ziceam că dacă e biroul de reclamații și sezișări...

— Ei asta-i, se răsti nevastă-mea Biroul tot birou! Birocrație! Și pentru ce ai depus tu reclamația taman la biroul ăsta? Pentru ce?

Am oftat din rărunchi.

— Pentru urgență, Aglăițo...

— Cutremurul! La voi nu s-a dărîmat nimic?

Ne-au privit ca pe niște strigoi, eram amîndoi în cămăși de noapte, apoi s-au răstit.

— Ați visat urît? Ori sinteți somnambuli?

— Și ne-au trîntit ușa.

— Trăiesc toți, Vasile! făcu nevastă-mea mirată.

Am intrat în casă. Când am aprins lumina, am văzut... în curte. O jumătate de perete dormea în patul nostru, și cea-

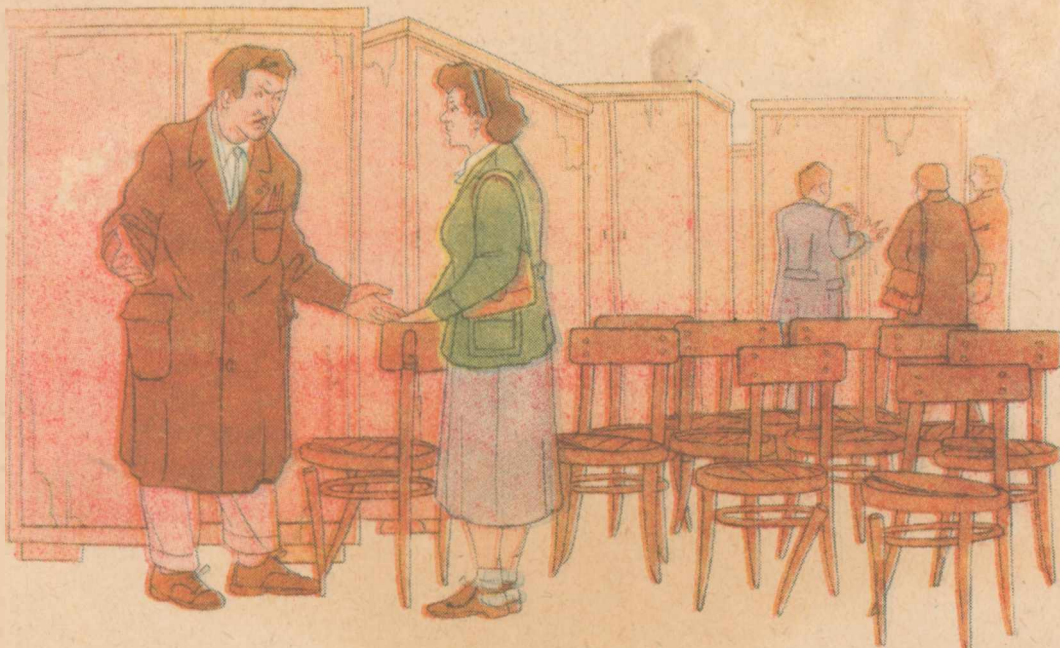
menință să se prăvălească în întregime peste noi. Chestie urgentă. Când am venit acasă, nevastă-mea mătura încă molozul.

— Ce-ai făcut?

— O să se repare urgent! Am lăsat-o la biroul de sezișări și reclamații. Secția de gospodărie locativă va lua măsuri!

Seara, am mutat patul lângă peretele opus. Din pat, vedeam cerul înstelat și luna rotundă ca o portocală. Nu le vedeam prin fereastră. Prin perete.

Desen de PAVEN

— În foată grămada asta n-am găsit un scaun mai bun.

— Tovarășă, noi nu facem favoruri; pentru toată lumea la fel.

DESENE DIN
EXPOZIȚIA CARICATURISTULUI

Jon Doru

UNUL CARE MULGE LA DOUĂ VACI

SUFLEURUL ȘI INTERPREȚII

ÎNCEARCĂ NUMAI DE-L CRITICĂ!

DIRECTORUL ÎL CAUTĂ PE CONTABIL

VIS

DE

Un tablou destul de banal : cerul cenușiu și posomorit, ogorul cafeniu și nearat, ciorile grase și îngîmfate...

În genere, un tablou destul de plăcut. Înseamnă că cerul n-a apucat încă să lăcrimeze plictisitor după vara care a trecut și că recolta a fost culeasă. E drept că ciorile mult prea grase strică întrucitva aspectul general. Ele te fac să te gîndești că o păsărică se satură cu cite un bobușor ciugulit, dar cînd sînt mii de păsărele... Însă nu poți atribui ciorilor grase calitatea de dovadă materială în procesul-verbal și apoi nimeni nu i-a reproșat pînă acum colhozului „Înainte” și președintelui său, Petr Nikitici Karuselin, că ar avea pierderi mari. Înseamnă deci că se poate trăi bucuros, numai Petr Nikitici nu se poate bucura din cauza unei împrejurări esențiale.

Iată, de pildă, astăzi nici nu apucase să iasă cu trăsura din drumul vicinal la șoseaua cea mare, că drumul i-a fost tăiat de... nu de un iepure și nici de o pisică neagră. Karuselin e un om conștient, nu are nici un fel de prejudecăți stupide, ba chiar rîde de ele.

Dar aici se întîmplă cu totul altceva : Alexei Denisici Vavilin, președintele colhozului vecin „Voinicul”, coti din pădure cu „Pobeda” sa cafenie și trecu prin fața lui. Ba chiar, aplecîndu-se peste geamul mașinii, făcu lui Karuselin semn cu mîna.

Deodată Petr Nikitici se simți jignit pînă în adîncul sufletului și gîndurile începură să se frămînte în bietul lui cap...

„Vavilin are o „Pobeda” și tu numai un cărucior ; Vavilin nici n-apucă să zică „pis” și a și ajuns la raion, în timp ce tu te zdruncini cumplit pînă acolo!”

Păcat ! Și îți pare atît de rău, că nici nu te poți exprima. Ba, dacă ai vrea, te-ai putea desigur exprima. Și Petr Nikitici, ocărînd cu obișnuită, trase un bici calului său Vaska. Vaska dădu numai din coadă : eu n-am decît un singur cal-putere și nici nu-i frumos să-mi ceri mai mult, doar nu sînt mașină.

Petr Nikitici înțelege și el că murgul nu-i mașină și tocmai de asta îi pare rău.

— Nu ! — zise Karuselin cu glas tare. — Ajunge. Nu voi permite să-mi fie călcat în picioare amorul propriu. Voi propune conducerii să cumpărăm un turism ! Cînd, după o oră, ajunse la comitetul raional, văzu în fața intrării „Pobeda” lui Vavilin. El fu nevoit să-l lege pe Vaska de un stîlp și atunci hotărîrea lui deveni și mai fermă :

„Toată lumea folosește sută la sută tehnica modernă, numai tu parcă n-ai fi gospodar, ci un grăjdar.

...La conducere, primul care luă cuvîntul fu Fedotov. Bătu cu piciorul de lemn în podea și declară :

— Această problemă trebuie discutată la adunarea colhoznicilor, nu numai în cercul restrîns al conducerii.

— Dar conducerea nu reprezintă pe toți colhoznicii ? — întrebă împăciuitor Petr Nikitici, apoi ridicîndu-se din loc rosti solemn : Tovarăși, noi citim zilnic ziarul și ascultăm radio, și ce anume citim și auzim ? Că colhozul cutare și-a cumpărat un turism!...

Ce înseamnă asta ? Asta înseamnă că colhozul merge în pas cu vremea și se ridică. Înseamnă că colhozul este bogat și că are toate posibilitățile. Și fiecare inimă de patriot se bucură și se mîndrește cu aude așa ceva !

Fedotov bătu din nou cu piciorul de lemn și spuse :

— E bine să te mîndrești cînd ai cu ce. Dar la noi deocamdată prea e cazul !

— Cum adică ? — deveni atent Petr Nikitici.

— Adică — zise Fedotov — la noi staulele nu sînt bine amenajate, în casa noastră de lectură iarna sînt minus cinci grade și e presărat tot drumul cu cereale, hrînind ciorile. Și mă gîndesc că da președintele o să se tot plimbe cu „Pobeda”, în felul ăsta n-o să încălzească nici oamenii, nici vitele și nici n-o să ne crească faima.

Pe scurt, vorbitorul aruncă o pietricică în grădina președintelui. special Iakov Nazarici, Grigori Smirnov, Sisoev și alții începură par să încline de partea lui Fedotov.

— Eh ! — oftă adînc Petr Nikitici. — Ascult și mă gîndesc : cît sîntem de înapoi ! Ce este mașina ? Să fie ea oare numai un mijloc de transport în sensul îngust al cuvîntului ? Iată, de pildă, Vavilin...

— Ai și găsit cu cine să faci comparație... — pufni supărat Fedotov. Colhozul lui Vavilin e un colhoz milionar.

— Dar al nostru ?

— Deocamdată nu este.

— Eu consider atitudinea aceasta a ta, tovarășe Fedotov, — roșev Petr Nikitici — ca o expresie directă a decăderii. Astăzi colhozul nostru nu-i milionar, dar va fi mîine.

— Mîine o să cumpărăm și mașina.

— Dar eu consider că astăzi trebuie s-o cumpărăm !

Petr Nikitici bătu cu palma în masă și, înțelegînd că cu Fedotov nu-i nimic de făcut, se adresă blajin lui Iakov Nazarici :

— Tu, Nazarici, nu judeci bine. Uite, fiica ta trebuie să nască a mîine, o s-o punem în mașină și o s-o ducem la spital. Te chină iește reumatismul... decît să te zdruncini în căruță, mai bine te duci cu mașina la policlinică. Și Fedotov are proteză, e invalid de război. Cu mașina, Fedotov, te poți duce și la tabăra de cîmp, și la raion la ședință. Poți să te duci și la pescuit dacă vrei. De ce să nu dă o satisfacție morală unui om respectabil ? Nimeni nu ne poate condamna pentru așa ceva.

— Asta ar fi grozav ! — începu să ridă Iakov Nazarici — Și la mîntuire și la pescuit, totul cu mașina !

Petr Nikitici simți că a pus foarte bine această problemă delicată : fără să piardă timpul de pomană, spuse :

— Cine-i pentru, cine-i contra, cine se abține ? Acceptat în unanimitate.

— Eu sînt contra. Vă rog să notați, — spuse Fedotov și porni schișcînd spre ieșire.

— Ia te uită, domnule, i-a promis că o să-l plimbe cu mașina

PISICA: — Eu sînt pentru superstițiilor!

Desen de NELL COBAR

și tot nu s-a lăsat ademenit!... — glumeau cei din conducere. Iar în câteva zile și Sisoiev fu trimis după mașină, iar timpularii începură să deoparte construcția creșei, terminară mai întâi garajul. Electricianul și-a lăsat munca pentru instalarea luminii electrice în grajd și s-a apucat și el de garaj.

În ziua următoare, „Pobeda” cenușie și lucioasă sosi, colhoznicii se adunară și ascultară ce Karuselin spusese, adresându-se tuturor:

— Poate oare cineva dintre voi să-mi reproșeze că am făcut vreodată ceva în folosul meu personal? M-am folosit eu oare vreodată de banii mei ai colhozului?

— Nu prea te doare inima, Petr Nikitici, de creșa copiilor noștri? — răsună din mulțime glasul unei femei.

— La iarnă o să studiem agrotehnica la garaj, în „Pobeda” ta cu pește și carne, — spuse Klava. — Că în casa de lectură e un ger-cumplit și n-ai pe ce să stai. Dacă nu, o să ne ducem până la colhozul „Voinicul” la 20 de kilometri depărtare, că ei n-au o casuță de lectură, casă de cultură, în toată regula, ca la raion...

— O să avem de toate, și casă de cultură, doar spre asta tindem — blajin Karuselin și, ca să schimbe discuția asta neplăcută, strigă: — Ei, haț copii, urcați-vă în mașină, să vă plimb, de safta.

— Visul lui Petr Nikitici Karuselin se împlini. Iată-l stând pe banca moale, gonind dincolo de riu spre un câmp de cartofi îndepărtat. Puse șoferului Fedea:

— Eu înțeleg, Fedea, că un conducător trebuie să fie operativ. Se poate oare realiza acest lucru, mergând pe jos sau cu trăsura? Dar noi suntem în Pretutindeni e nevoie de ochiul gospodarului. Dar până te urci cu trăsura cine știe ce poate să se întâmple.

— Sigur că da — încuviință Fedea și deodată frână brusc. — Eh, al meu pod, e tot stricat! Să nu ne prăbușim cumva, Petr Nikitici, trebuie negreșit reparat...

— O să reparăm noi și podețul dar nu toate odată! Mai bine ocolim pe la podul lui Vavilin.

— Sigur că podul lui Vavilin nu seamănă cu al nostru, — zise Fedea — avem de făcut un ocol de șase kilometri.

— Dar ce? mergi pe jos? ce? n-ai mașină? Ce sînt șase kilometri, fleac!

— Mi păru deosebit de bine lui Petr Nikitici când peste câteva zile mergea la raion cu mașina. Din pădure, ca și data trecută, se ivi „Poșta” cafenie a colhozului „Voinicul”. Karuselin se ridică puțin de pe băncă, ca un călăreț în sări.

— Ei, hai Fedea, dă-i drumul!

— În „Pobeda” cenușie se smuci înainte. Ajunse primul la raion. Petr Nikitici se uită cu un zîmbet ironic în direcția stîlpului unde-și lega calul înainte și unde stătea acum căruța stropită, a cuiva, și urcă pe treptele clădirii comitetului raional.

— Oare m-or fi văzut pe fereastră? — gândi el, urcîndu-se la etaj.

— Și aminti că atunci când Vavilin venise pentru prima dată la comitetul raional cu mașina cea nouă se afla și el acolo. Al doilea secretar se ridicase în întâmpinarea lui Vavilin și îl felicitase pentru noua achiziție. Probabil că acum și pe el o să-l felicite al doilea secretar. Și ce-o să răspundă?... „Ne îmbogățim puțin câte puțin, Pal Semionovici!”... Sau cam așa: El o să întrebe: „Cum o mai duceți?”, iar eu o să-i răspund cu vioiciune: Mai bine decît toată lumea, Pal Semionovici... Și pe urmă vedem noi, oi găsi eu un cuvînt și pentru el.

— Dar al doilea secretar nu îi ieși în întâmpinare. Se uită țintă la Karuselin și îi întinse ziarul raional.

— Frumos! N-ai citit?

— Nu încă, Pal Semionovici.

— Atunci, ia loc și citește.

— Informația era încercuită cu creion albastru. Karuselin simți că într-adevăr are nevoie să se așeze. Nu-l mai țineau picioarele, poate pentru că stătuse prea mult în mașină, poate pentru că secretarul i se adresă cu „dumneata”, lucru cu totul neobișnuit.

— Dincolo de fereastră se auzi un claxon.

— „A venit Vavilin, gândi Petr Nikitici. Dacă e ceva neplăcut, ar fi mai bine să văd despre ce e vorba mai înainte de a ajunge el aici”.

— Începu să citească informația și simți un fior, deși nu-l bătuse nici vîntul, nici nu-l plouase, așa cum se întîmpla cînd mergea cu trăsuri. În informație se spunea că președintele colhozului „Înainte”, P. N. Karuselin, dispune boierește de banii colhozului. Fără să se sfătuiască cu colhoznicii, convingînd conducerea, el a cumpărat o mașină, de fapt pentru satisfacerea unui capriciu personal. Nu prea era nevoie de un automobil, deoarece existau nevoi mai importante... care bineînțeles erau enumerate în ziar: creșa neterminată, grajdurile și chiar podul peste riu...

— „...tovarășul Karuselin a dormit și a văzut în vis „Pobeda” colhozului milionar vecin, condus de tovarășul Vavilin. Și acest vis de toamnă nu-i dădea pace. Dar n-a văzut în vis, nici aievea, ce ar trebui să facă ca să urmeze exemplul în muncă al colhozului milionar...”

— Informația chiar se numea „Visul de toamnă al tovarășului Karuselin”. Tocmai în momentul acela apăru în pragul biroului Vavilin.

— Intră, intră Alexei Denisici — îi spuse amabil al doilea secretar — Avem o treabă serioasă... descurcăm visele...

— În drum spre casă, Petr Nikitici lăsă în jos geamul mașinii; era atât de obișnuit cu automobilul încît știa destinația fiecărui mîner. Acum ar fi vrut ca ploaia să-l ude pînă la piele, să-l biciuiască vîntul ca să se îmbolnăvească, să se trezească, să se așeze din nou în trăsuri, să lucreze, să lucreze... Și ziua de azi să nu fi fost niciodată...

— Tăcu tot drumul. Tăcu și șoferul Fedea, iar din buzunarul scurtei lui de castorină ieșea un colț al gazetei raionale, al gazetei cu informația „Vis de toamnă”.

(Din „Krokodil” nr. 28 din 10.X./1954)

FEMEIA: — Ei, mai stăm mult așa?

CĂRUȚAȘUL: — Depinde cît o să mă lași d-ta să stau așa!

Desen de ROMEO VOINESCU

MĂGARUL GĂTIT ÎN PIELE

de M. EDEL

Deși prost, cum îl știm, măgarul gîndi
Că poate prăda, injura și-ngrozi
De-și pune o piele de leu în spinare.
Căută deci una. Și-o găsi...
Vai, ce trușă-nfășișare!

Cu o asemenea trușă-nfășișare și cu răcnete furioase împotriva comu- niștilor, a izbutit McCarthy să bage-n sperieți o lume întreagă — afară nu- mai de... comuniști, care dintotdeauna au știut cine se ascunde sub blana de imprumut. Și în țara în care rostirea adevărului constituie un act de eroism legat de grave riscuri, ei nu s-au sfiit s-o și afirme, în vorbă și în scris.

Cu timpul, numărul celor ce prin- deau curajul de a-i spune pe nume fîhrerului american a crescut simțitor.

Solicitat de un gazetar ca să-l defi- nească pe McCarthy, fizicianul Ein- stein a răspuns, cam pe ocolite:

— Eu nu sînt zoolog.

Dar alți eminenți savanți, de aseme- nea nespecialiști în ramura științelor

naturii care cercetează firea și viața animalelor, și-au dat părerea în chip mai concret. Unul, prețuind inteli- gența animalului, l-a clasificat printre asini; altul, cumpănindu-i lăcomia, l-a prenumit rechin, un al treilea, ju- decîndu-i accesele de sălbăticie, l-a trecut printre șacali; iar alți doi, țî- nînd seama de oarba lui furie împo- triva „roșilor“, l-au botezat taur. Ni- meni, însă, n-a îndrăznit să afirme că e om.

Deghizat în pielea lui de leu, incu- rajat de magnații din Wall Street, de politicienii ambelor partide de guver- nămint, republican și democrat, cărora de asemenea le făcea jocul, și de presa reacționară de toate nuanțele, ani de- a rîndul „vinătorul de vrăjitoare“, um- flat în pene ca un curcan înfuriat, a tăiat și a spînzurat. Dar fumurile a- totputerniciei i s-au urcat la cap și mintea de asin l-a împins să sară din- colo de cal și să le facă prea de oaie. N-a lipsit mult ca să-l decreteze pe Eisenhower comunist și să-l cheme în

fața comisiei de cercetare a activității- lor antiamericane. Încaltea pe ministrul de război l-a și țintuit la stîlpul in- famiei, ca trădător, pentru că refuzase să avanseze pe un cirac de-al lui.

Cîtă vreme isteria lui războinică și anticomunistă se mărginea la arderea operelor lui Voltaire și ale lui Mark Twain și la prigonirea cărturarilor progresiști, i se treceau toate cu vede- rea. Dar în timpul din urmă prea se trecuse „leul“ cu firea și o luase razna.

Urmarea a fost că s-a văzut convo- cat în fața unei comisii senatoriale, delegată să-i cerceteze isprăvile. Și cite nu sînt! Fraudă, trafic de influ- ență, șantaj, escrocherie, ș. a., ș. a. Dar nu pentru isprăvile astea va fi ju- decat, deoarece legiuita comisie privin- du-le în lumina „modului de viață a- merican“, le găsește normale. Găsește normal faptul că, după paravanul an- ticomunismului, și americanismului 100%, McCarthy combina tot soiul de afaceri cu cîștig de 1.500 la sută, că a recurs la manopere necinstite în

tranzacțiile lui statul pe sfoară că în calitate de comitet de cont- locuințe a primit dolari din parte prefabricate, că fasole avariata, Cian-Kai-și, și

- 1) A injurat, la ușa cortului, Ralph W. Zwick, Pentagonului să avansării unui p și la care respe
- 2) S-a făcut u a) de obrăzni b) de insultă refuzul de vocări mai afacere de c) de nedemn d) de fapte b e) de acte inf
- 3) S-a mai făc de defăimare și roși colegi senat
- 4) Inculpatul și șantaj, spre a ai unor departa și să-i procure d dențiale.
- 5) A violat le onaj, primind p neautorizat și ileg

„Poporul american mănîncă pe săturate”

„Muncitorii se deplasează număi în mașină”

„Cetățenii își pot exprima cu glas tare opiniile”

„Șomerii duc o viață liberă”

„Numai bancherii gem sub povara greutăților”

Colonelul Armă care a dat lovitură și s-a autoavansa cedat patronilor Fruit Company— 200.000 hectare.

Că doară pentru nopolității yankei Guatemala și, cam dar în stil colosal războiul mondial.

Scurtă știre a f Associated Press.

„OKLAHOMA noiembrie.—Mister cuit într-o baltă pești, care au pic și latră cînd sînt

În S. U. A. toat nu ne-ar mira să telegramă a foar Associated Press c și-a mîncat peștii furie... zburătoare

În ajun de crăci au căpătat un da obosească, votînd mîini, brațele obos ca în toate statele tanții „poporulu

Desen de E. ARNO

— Poftiți. luați loc!

— Am luat..

Desen de I. DAVIDESCU

IN LUMINA FAPTELOR

LA CE VISEAZĂ MISS-ELE DIN TEXAS

Pe vremea când generalul 'Naghib fusese răsturnat dela cîrma stăutului egiptean, cine gîndiți că s-a bucurat din cale afară, mai mult chiar decît oricare altul?

Miss Robinson!

Cine este această domnișoară?

Ea este o tină ră și foarte bogată yankee care, — cum singură o mărturisește, negru pe alb, — din pasiune pentru mustățile ex-regelui Faruk al Egiptului, și pentru că nu are nimic de făcut, s-a apucat să înființeze, cu concursul a patru zeci și trei de alte yankee tinere, foarte bogate și fără nicio treabă, „Liga Femeilor Americane pentru Apărarea Regelui Faruk“, (American Women Defense League of King Faruk) și, după spusa repoterților, „a lansat o cruciadă pentru reabilitarea lui Faruk, un adevărat martir“.

Pînă una-alta, „martirul“ toacă la Neapole, în chefuri, pariuri la curse și mize la ruletă, enormele grămezi de aur și pietre prețioase furate poporului egiptean și încărcate pe yachtul care l-a dus în exil. Iar Miss Robinson visează că Faruk, rămas fără lețcaie, îi va schimba de hațitul zestrei, titlul ei actual de regină a zarzavatului în acela de regină (de carton) a Egiptului.

LA CE BUN?

În unul din ultimele numere ale revistei „Collier's“ citim:

„Circulă șvonul că măsuri serioase vor fi luate ca Senatul să-și reia vechile ocupații de corp legislativ și să înceteze de a mai fi o agenție de detectivi.

Vom ține în curent pe cititorii noștri cu măsurile luate“.

Noi putem ține în curent, de aici, din București, pe cititorii revistei „Collier's“. Nu se va lua nicio măsură. Toate legile fiind astăzi călcate în S. U. A., ce rost ar mai avea ca Senatul să voteze legi noi? Cele noi nu sînt aidoma cu cele vechi? Atunci la ce să se mai ostenească domni detectivi, adică, pardon, senatori?

CINISM

Într'o broșură publicată de comitetul organizator al celui de al 7-lea Festival de Artă din San Francisco, sculptorul Beniamino Bufano își lămurește admiratorii:

„Am sculptat *Pacea* în formă de bombă, ca să exprim ideea că pacea, ca să fie astăzi păstrată, trebuie să fie o pace armată. Războiul modern, care include bombardarea copiilor, nu-și are reversul într-o pace interpretată prin simbolul convențional al ramurii de măsline și al porumbelului alb!“

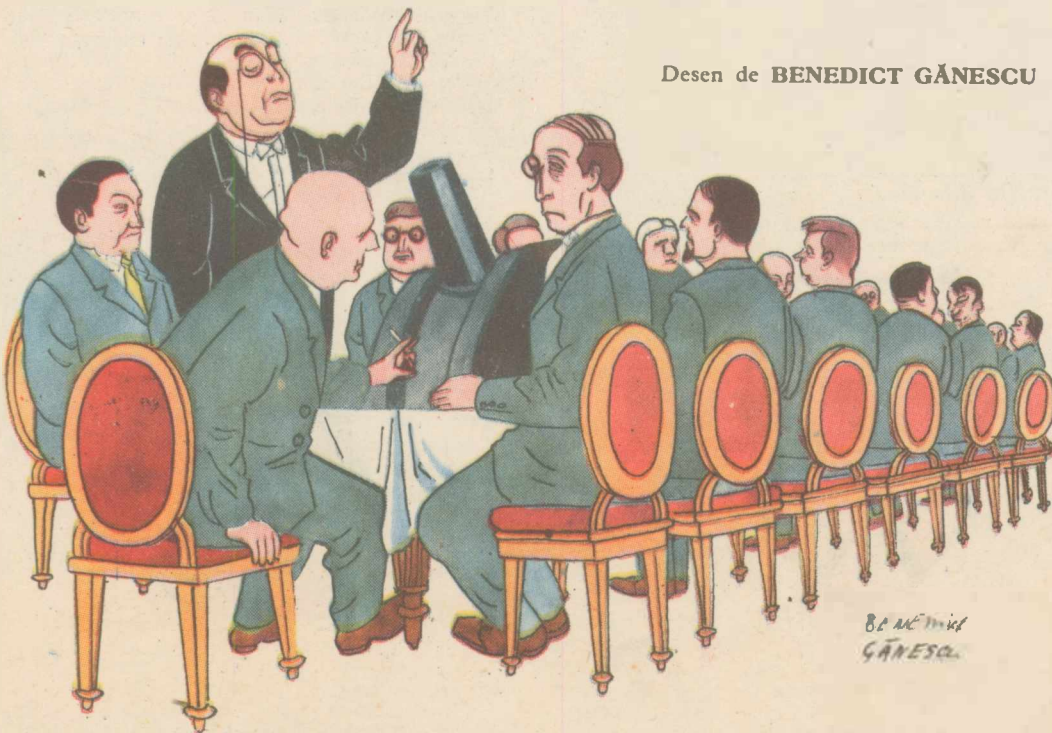
Ce nu spune „artistul“ este că, dînd păcii o formă „atomică“, a ținut să se asigure că nu va fi chemat în fața comisiei pentru cercetarea activității antiamericane.

DIPLOMAȚIE OCCIDENTALĂ

Unui înalt funcționar din ministerul de externe francez, i-a scăpat într-un moment de surprinzătoare sinceritate, o regretabilă mărturisire făcută unui corospondent al revistei „Time“: Datoria purtătorilor de cuvînt oficiali ai miniștrilor de externe occidentali este „să mintă și să desmîntă“.

D. ministru Georges Bidault, care a reprezentat guvernul francez la conferința dela Berlin, n-a desmîntit.

Desen de BENEDICT GĂNESCU

INTR-UN CONSILIU DE ADMINISTRAȚIE DIN OCCIDENT

— Domnilor, pentru a demonstra dorința noastră de pace, noul nostru tip de tun se va numi: „Pax“!

MELODRAMĂ ȘI DRAMĂ

sau
PISICA-MAMĂ
— 3 acte, prolog și epilog
de EUGEN FRUNZĂ

Se dedică nobilelor ladies și nobililor gentlemen, membri ai „Societății onorabile a pisicilor“ (The Honourable Company of Cats) fiind în Anglia întru fericirea poporului englez.

PROLOG

Ce bine-i să trăiești la Londra...
(E cineva să contrazică?!...)

Ce bine-i să trăiești la Londra
Va să zică!
Poședă lady, hipohondra,
O pisică...
Pisica — bună bucățică!
Cînd simte șobolan,
De frică
Se face ghem după divan
Și strigă
De se strică...
Dar toată lungă noptică
Se ține... de motani.

ACTUL I

De fapt, făptura-i grațioasă
Nu-n nu știu care pod de casă
Veni pe lume —
Nici de fel!
Ci-n scutece de mătășă
Ea s-a trezit, la un castel
Cu vechi renume,
Intr-un peisaj romantic
Bătut de spume
Pe țărmul vechiului Atlantic...

Cînd se născuse mititica
Dela castel porni o telegramă:
Lady-mama către lady-filca
„Ura stop născut pisica
Puii buni de pus în ramă

A ta mamă“.

Apoi sosi din Londra
Telegrama:
Hipohondra către lady-mama
„Vai stop ura te implor
Vreau mămică o pisică
Mor de spleen mămică mor

A ta fiică“.

ACTUL II

A doua zi o duse majordomul
Gătît în frac și jovial,
Ca pe o lady, cu simplonul,
Veghindu-i somnul și bon-tonul...
Pe cel din urmă-n special...

(Căci între noi rămîne dacă
Vă spun că miorlăia oleacă)

Și iată, iată, iată,
De-odată
Sfîrșindu-și traectoria
În marea capitală,
Dintr-un carton cu vată
Drept la cucoana-n poală
Descinse-n toată gloria
Micuța Euforia...
Și-a fost, ca niciodată,
O dublă miorlăială,
Și-a fost o frenezie!...

Căci iată
Cum se scria
În Anglia istoria!...

Dar toate astea-s amintiri, copilărie...
Le-am evocat pur biografic — sa se știe...
Trecură de-atunci vre-o patru ani
Și Euforia cea mică
Se pomeni domnișorică
Și dragă multor curtezani...

Ce mai pisică
— Bună bucățică! —
Încît și soțul lord, la o adică
Ii spuse melancolicei soții:
„Mămico, e de rău, să știi!
Pe cinstea mea de gentleman
Pisica
Toată noptică
Se ține-n vâzului lumii de motani!“

La care însă hipohondra
A zis duos: „Așa-i la Londra!...“

ACTUL III

Ei bine, a urmat o melodramă:
Simți pisica într-o zi
Că va fi mamă...
Din zi în zi, din lună-n lună
Se rotunjea ca o cunund,
Plînd-ntr-o zi, măturisii...

„Halal de tine, Euforia,
— Răcni cucoana-n panică —
Ne-ai murdărit toată istoria
Britanică!“
Și hohotind de plîns mai zis-a
Cum că se-neacă în Tamisa...

Dar dintr-odată, ca scinteia,
Țîni ideia:
„Ce-ar fi?... Ce-ar fi, mă rog?... Ce strică?...
Doar n-am să mor dintr-o pisică!...“

Și-n timp ce viitoarea mamă,
Servită de valet,
Mîncă un ou în zeamă,
Pe un șervet,
Trimise lady, în secret,
O lungă telegramă:
„Mămico stop sint disperată
Fetica fată
O internez maternitate
Trimît la tine pui
Să nu spui nimănui
De cele întîmplate
Sint distrusă stop implor
Altfel mor
Mămică, mor.

A ta fiică“.

A doua zi o telegramă
Sosi dela castel:
„Drăgușo stop fii fără teamă
Trimite puii

A ta mamă“.

Și astfel, dacă nu mă-nșel,
Sfîrși, suszisa melodramă...

Ba nu! Se cere să mai spun
Că-n ziua cu pricina
Pisica-eroina
Și lady, în comun,

S-au deplasat cu limuzina.
Și că rămasul bun
S-a săvîrșit cu pietate,
Cu sărutări pe săturate,
Intr-un salon
Anglo-saxon
Din nobila maternitate...
Încît fiind de față, trei lehuze
Făcură „miau“, cerîndu-și scuze...

Mă rog, ce-a mai urmat se știe:
Născu pisica așadar
Ca o britanică soție
De nobil demnitar...
Iar majordomul
Gătît în frac și jovial,
Luă avionul —
Și în curînd cei șase pui de mișă
În loc de pișă
Sugeau cu sete biberonul

Intr-un castel, pe-un țărm romantic
Al vechiului Atlantic...

EPILOG

Ce bine-i să trăiești la Londra
Vasăzică!
Să fii la lady hipohondra,
O pisică.

O duci ca-n rai — precum vedeși —
Și ai de toate:
Motani, mașină și valeși,
Maternitate...

Deci se făcu iar sănătoasă
Eroina,
Și o aduse iar acasă
Limuzina...

Doar că-n aceeași zi, grămădă,
Pe-o alee,
Sfîrșită-n colb avea să cadă
O femeie...
Un loc să nască nu găsea
În tot orașul;
Sfîrșită-n colb murea și ea
Și copilășul...
Și o priveau trei prunci în chin,
Fără părinte,
Căci tatăl lor muri pușin.
Mai înainte
În mahalaua de docheri
Lîngă Tamisa...

(O, dați-mi voie, lorzii cer
Să schimb culisa!...)

Ce bine-i de trăit la Londra
Va să zică!
(E cineva să contrazică?!)
Nici de frică!

Aviația civilă participă la transportarea semințelor la locul de destinație

CHIABURII — URAA! Vin „selecționarii”!

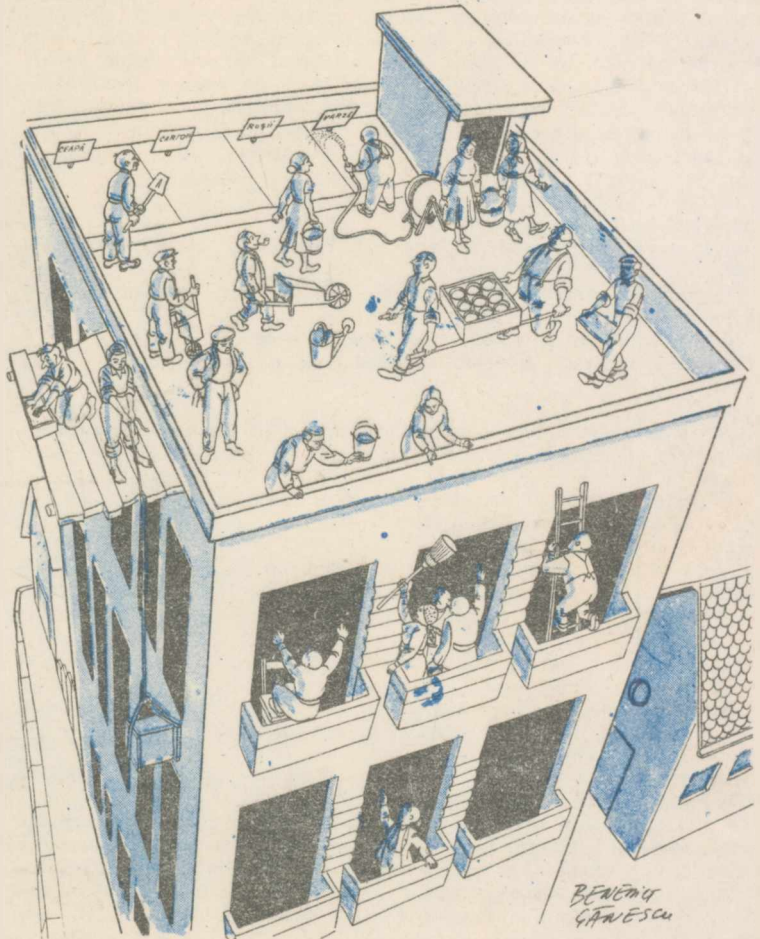

— Ne-am fript, cumetre, sunt „selecționate”...
Desen de A. LUCACI

Din cauza modului birocratic în care s-a ținut evidența, în raionul N. Bălcescu s-au repartizat cetățenilor pentru cultivarea legumelor unele locuri „virane” pe care erau clădiri.

(Ziarele)

Desen de BENEDICT GĂNESCU

— Ce să facem, era singura modalitate de a cultiva legume pe locul repartizat de Statul Popuiar.

Învățătorul Idr Galeru, directorul școlii de centru din com. Gropile (Tg.-Ocna) nu se îngrijește de gospodărirea școlii și se face vinovat de unele abateri și abuzuri.

ELEVUL: — Tovarășe director, v-am adus ouăle pentru caletile cumpărate dela soția dvs., iar lăutarul au venit să-și ia banii pentru logodna care a avut loc în clasa noastră.

Desen de V. TIMOC

„URZICA” 11

Subiect de Sceneta

de ANA VERA DUMITRAȘCU

M-a chemat directorul teatrului pentru o lucrare urgentă. Și m-am dus. L-am găsit ocupat, ca întotdeauna, agitat, făcând trei lucruri deodată: vorbea la telefon, răspundea la întrebările unui tovarăș, care se afla în birou, iar pe masa lui de lucru avea un plan cu distribuția noilor piese ce aveau să intre în repetiție, plan pe care, tot atunci, îl studia.

M-am așezat liniștit într-un fotoliu și am așteptat ca directorul să termine cel puțin două din cele trei operații pe care le făcea simultan. În sfârșit, tovarășul care-i ceruse niște lămuriri a plecat. Apoi, a închis și telefonul.

Am îndrăznit să-l turbur.

— M-ați chemat, tovarășe director!

A ridicat ochii spre mine, și, înșfârșit, am avut impresia că m-a observat.

— Ah, dumneata erai! Sigur, frate, vino, ia loc mai aproape! Am o treabă cu dumneata.

Am urmat sfatul său și m-am așezat mai aproape.

— Uite ce e, tovarășe, a continuat directorul, aș vrea să ne scrii ceva! Ne scrii?

— Vă scriu.

— Bravo! Acum, să te pun la curent! Pregătim un spectacol de estradă! Am vrea dela dumneata o scenetă! Dar să fie bună și să aibă haz! Ne scrii?

M-am gândit o clipă la condițiile care mi se puneau.

— O să încerc! Despre ce problemă?

Întrebarea mea l-a pus pe jar.

— Despre risipă, tovarășe! A tunat el, bătând cu pumnul în masă. Să mi-i demaști pe ăștia care dau iama în avutul statului de parcă banii țării ar fi banii lor. Auzi? Să scrii o scenetă tare, în care să combați risipa! Ce zici?

Și, fremătând de indignare contra risipitorilor, directorul mă privi fix, așteptând răspunsul meu.

— Nu-i atât de simplu, tovarășe director. Nu cunosc în amănunt problemele. Trebuie să mă documentez, să găsesc un subiect, să...

— Subiect? mă intrerupse el. Păi...

Tocmai atunci sună telefonul. Directorul îmi făcu semn cu o mână să aștept, iar cu cealaltă ridică receptorul.

— Al... Da, eu!... Ce? Să reluăm piesa cu costumele de anul trecut? Fii serios, tovarășe! Cum? Ei și ce dacă-s noi? Sînt de anul trecut? Sînt! Atunci se cheamă că-s vechi! Ce, iar să mi-o ia înaintea Piteștii? Vreau să fac un mare succes, tovarășe! Asta-i! Eu nu fac teatru cu ciurucurii!... Bani? Cerem la minister! Așa! Scrie adresa, și ad-o s-o semnez.

Directorul puse receptorul în furcă și se întoarse spre mine.

— Așa... Despre ce vorbeam? Ah, da! Sceneta! Zici că nu cunoști problema în amănunt? Păi, e simplu, frate! Scrie despre ăștia care... Uite, chiar la noi în teatru, la administrativ, este unul care înghite patru creioane pe lună! Auzi dumneata? Patru creioane! Asta ce-i? Nu-i risipă?

— Ei da, sigur... însă eu cred că problema trebuie privită mai în mare, mai...

Directorul mă intrerupse din nou.

— Mai în mare? Păi, cine-ți spune să pui neapărat patru creioane? Pune zece! Exagerare conștientă!

Cu greu mi-am putut stăpîni un zîmbet.

— Eu spuneam să...

Iar sună telefonul. Directorul îmi ceru iar scuze din ochi și ridică receptorul.

— Alo! Da, eu! Cum? Decoruri? Ce avem, tovarășe, cum avem?... Alea? Dar ce, alea-s decoruri?... Cum? Să le recondiționezi? Fii serios, tovarășe, nu pun eu piesa, cu decoruri recondiționate! Noi! Decoruri noi... Cum?... Dumneata nu înțelegi că nu mai vreau să mi-o ia Piteștii înainte?... Ce?... Lasă dumneata piesa și actorii... Asta-i altă poveste! Decorul face mult! Ce? Face zece mii? Nu de asta spuneam!... Așa, da! Asta!... Nu, uite, să fim înțelegi! Mie îmi trebuie decoruri complet noi! Bani?... Cerem la Minister! Fă adresa și ad-o s-o semnez!

Din nou directorul reveni la mine.

— Ce vorbeam?... A, da! Cu creioanele! Frate, eu nu zic să-ți alegi chiar subiectul ăsta! Ți-am sugerat doar... Dumneata mai gîndește-te! Ce zici?

— Mai aștept... Poate că...

— Ce mai aștepti?

M-a luat gura pe dinainte.

— Mai aștept un telefon!

Directorul m-a privit mirat. Apoi păru că se lămurăște.

— A, ai spus cuiva că ești aici și i-ai dat numărul... Bine, frate! Acum, uite ce-i: sceneta îmi trebuie repede! În două săptămîni cel mult. Vezi, ai putea s-o legi și de rezervele interne... Sînt unii care nu le folosesc cum trebuie sau chiar deloc...

Din nou țirli soneria telefonului.

— Alo... Da, eu! Ce? Sigur, eu am comandat o cortină nouă! Din catifea albastră!... Ce? Acea violet era nouă? Ei și ce, tovarășe? Era nouă, dar era violet! Da! Și mie îmi trebuie cortină albastră! Nu pun eu piesa cu cortina violet! Vrei să mi-o ia Piteștii înainte?... Cum?... Lasă, frate, dumneata ești contabil, și vrei să-mi dai mie lecții de teatru?... Dumneata nu înțelegi? Nu mai vreau să pătesc rușinea de anul trecut, cînd au scris ziarul că spectacolul nostru nu-i realizat... Cum? Ce regie, tovarășe, că eu am făcut regia! Ce? S-o schimb? Nu, tovarășe contabil! Regia n-o schimb! Schimb decorurile, costumele și cortița! Bani? Păi, nu ți-am spus? Cerem la Minister! Fă o adresă, și ad-o la mine s-o semnez! Acum lasă-mă că am la mine un tovarăș scriitor! Cum?... Da, pentru estradă... Să vină și la dumneata?... Ai un subiect? Bravo! O să-i spun!

BIROCRATUL: — Vai de capul meu cîte trebuie să duc în spinare.

Desen de I. DORU

Directorul se întoarse zîmbitor spre mine.
— Auzi, frate, zice contabilul că are el un subiect. Dacă vrei pot să-l chem aici, să ți-l spună!
M-am ridicat și am rostit, în timp ce-mi puneam paltonul.
— Am găsit subiectul.
Directorul a făcut ochii mari.
— Ai găsit?
— Găsit.
Începu să ridă și spuse admirativ.
— Ai naibii mai sînteți și dumneavoastră scriitorii! Acum zece minute spuneai că nu cunoști problema în amănunt, și acum, poftim! Ai subiect! Cum ți-a venit, omule?
— Prin telefon!
Din nou directorul mă privi mirat:
— Păi, n-ai vorbit...
— Nu...
— Să mă tai, dacă te pricep! Acum, ia spune-mi: care e subiectul?
— Subiectul nu vi-l pot spune încă, am răspuns eu, dar vă pot spune titlul...
— Ai și titlul? rise directorul. Care-i?
— „Să nu mi-o ia Piteștii înainte“...

DE LEU

a tras
ozitelor,
al unui
șilor de
10 mii
de case
in niște
stat lui
...
: cu ve-
ore" și
cît 5 :
tului, ca
-general
partea
chestia
McCarthy
rte mult.

dențial al serviciului de spionaj al armatei.

Invitația de a ocupa pe banca acuzării locul victimelor pe care pînă atunci le chinuise cu o sadică voluptate, și obligația plină de primejdii de a jura că va spune adevărul, tot adevărul și numai adevărul, au atins pe marele inchiizitor în scâfîrlie ca o lovitură de măciucă. „Taurul“ n-a mai văzut roșu, ci negru în fața ochilor, iar „leul“, a dat bir cu fugiții și s-a făcut nevăzut. Apoi, după ce și-a mai revenit puțin, a dat poruncă unor gangsteri de încredere ca în ziua de 11 noiembrie, dată la care era fixată înfățișarea lui în fața comisiei de judecată, să organizeze un „marș asupra Washington“ -ului în stilul marșului asupra Romei, care făcuse în 1922 din Mussolini, un Duce.

Complotul începuse a fi pus la cale, dar alegerile din 2 noiembrie, cu știutele rezultate dezastruoase pentru mcCartiști, au redus zelul complotiștilor la zero. Cît despre generalisimul McCarthy, nemaiavînd trupe în fruntea cărora să ia cu asalt Senatul, s-a văzut nevoit să recurgă la știutul tertip: s-a îmbolnăvit subit, și a cerut, gemînd, să fie internat în spital.

Medicii sînt însă de părere că n-ar fi vorba de un simplu tertip. Că ar fi vorba de simptome serioase. Și fiindcă semnele bolii amintesc de un alt caz terminat cu o azvîrlire de la etaj, a fost internat la parter.

Pînă una, alta, blana leului s-a pleșuit și găurit cum e mai rău, iar prin găuri și prin pielea văduvită de poadoaba capilară, a apărut autentică fizionomie a personajului.

rp, prin
iei con-
re la o
ulă.

McCarthy
le nume-

neințări
ncționari
: să fure
ct confi-

e la spi-
folosind,
nt confi-

MINA FAPTELOR

CURTE ȘTIRI

e avocat,
uatemala
neral, a
-United
ară, de..

ocat mo-
i civil în
ia ca asta,
provoacă

ei agenții

U. A., 15
ld a pes-
re patru
tăți roșii
ă.

itintă. Și
r-o nouă
agenții
oomfield
tr-o far-

i belgieni
u-și mai
icare de
nunci-
uprezen-
tamentul

belgian sînt în n
avocați, moșierii, ba
în Senat o mașină
Pe fiecare pu
butoane unu
alb. Apăsare
declanșează
Verdele înse
„bouter“, iar
Se spune că
copii cuminți,
nu se poate în
„naturalei corp
belgian, dat copil
Și aici „camionii“ nu se poate spune că
sînt, judecînd după faptul că
apenas luminile roșii, ci pe cele verzi,
cînd au fost puse la vot acordurile
pentru înarmarea neonsiziștilor în
Adenauer.

Citim în numărul din 22 noiembrie al revistei *Newsweek*.

„Ike (Eisenhower, n.n.) și consilierii lui au pus la cale un nou plan de cucerire a inițiativei în războiul rece. Denumit „Democrația (!) militantă“, planul prevede finanțarea unor lideri democrați (sic) din diverse țări și trimiterea lor la școală, în alte țări, ca să ia lecții de politică... americană“.

Se vede că, după anemicele rezultate date de vechile școli de spionaj și sabotaj, imperialiștii yankei simt nevoia să înființeze cursuri „superioare“ de „politică“ americană.

Desen de V. VASILIU

Desen de ADRIAN LUCACI

IN S. U. A.

— Vă solicit o subvenție pentru teatrul nostru...
— Lasă gluma, tinere, pe mine mă interesează numai t

nele filiale de vîndtoare nu acordă suficientă atenție bunei organizații a vîndtorilor colective, în special mijloacelor de transport. (De la „Grivița Roșie“, în cazul pădurii Groasa, organizator Popescu).

INTRE IEPURI

Desen de C. FLORIAN

„De ce plîngi? Și fie-ți o milă de iepuri?”
„Și mie mi-e milă de iepuri, dar de vînători mi se rupe inima!”

Repartiții model

de C. CRISTOBALD

— La S. M. T. Nanov (raionul Alexandria, regiunea București) vine de la gară o telegramă: Prezențați-vă urgent că v-a sosit o piesă!

Întregul S.M.T. tresăltă: — Vasăzică tot are forul nostru tutelar grijă de noi! I-am cerut de astă-primăvară niște piese de schimb, și, uite, nici n-a trecut bine toamna, că ne-a și repartizat una. Haidem toți la gară! O fi vreo piesă grea. Să fim destui, s-o putem ridica!

La gară, semetiștii primesc un obiect de proporții modeste. Îl întorc pe o parte și pe alta, dar nu se dumiresc ce poate fi: ventilator pentru răcorit ogoarele cînd va fi cald la iarnă? Pirostria de făcut pe ele mămligă? Ce piesă, în definitiv, o fi asta?

— O fi piesă... de teatru! zice responsabilul cultural, sosind cu întîrziere.

— E o piesă de muzeu! concludă inginerul mecanic Barbu Gabriel.

Și „piesa“ a fost depusă în... magazia S.M.T.-ului, lîngă altele sosite în aceleași condiții: fără... specificații necesară, la ce pot fi folosite.

Expedierile de piese, fără asemenea specificații sint... specifice neglijenței cu care se lucrează la Uzina „7 Noiembrie“ Craiova și la Centrul mecanic-Tulcea, unitățile prin care S.M.T. Nanov primește cele mai multe repartiții, gen șaradă.

* * *

— „Stația de egrenat bumbac“ din Alexandria e înștiințată de Ministerul Industriei Ușoare (Direcția preindustrializării plantelor textile) că i-au fost repartizate țevile ce le-a cerut pentru instalarea unui motor Diesel. Țevile urmează să le ridice de la Stația de egrenat bumbac din Ciulnița.

Un delegat al Stației din Alexandria se deplasează la Ciulnița, alege țevile care-i trebuiesc, dar, nefiind magazinerul prezent, nu le ridică, și se înapoiază la Alexandria.

După două zile, delegatul repetă drumul Alexandria-Ciulnița, îl găsește pe magaziner, dar acesta nu-i eliberează țevile, deoarece ele nu sint ale Ministerului Industriei Ușoare, ci ale Întreprinderii 109 instalații, care ține de Ministerul... Construcțiilor.

Ministerul Industriei Ușoare era generos: dădea dintr-al altuia.

Dădea... ușor. E doar al industriei... ușoare.

Delegatul Stației face cale întoarsă, Ciulnița-Alexandria, și decontează... ușor, respectivele cheltuieli de deplasare, de pe urma cărora Stația n-a cîștigat nimic. Ușurință...

Fratele-meu Costache

de I. AVIAN

Nu-l mai văzusem pe fratele-meu Costache, să tot fie trei ani de atunci. Adevărat, mai primeam câte o scrisoare, cînd eu de la ol, cînd el de la mine, dar mare lucru nu poți afla din cele cîteva rînduri, mai cu seamă dacă sînt scrise în fugă. Pentru că așa e fratele-meu Costache: grăbit. Grăbit nevoie mare. D-aia a fost cel dintîi la însurătoare, cel dintîi care a avut copii, cel dintîi din șapte frați, pe care i-a făcut mama!

Mă hotărîi, așadar, să mă reped pînă-n sat la dînsul, la Sirbi. Lîngă Birlad. Acu', drept să vă spun, rău mi-a părut c-am plecat. L-am găsit supărat foc. Abia de mi-a dat ziua bună.

— Ce-ai, Costache, frate? Te stingherește cumva sosirea mea?

— Ei și tu! bucură el, repezînd un picior cînelui care se arăta cu curiozitate să se strecoare în jurul picioarelor noastre. Nu-mi pare rău c-ai venit să mă vezi, dar mi-e rău că nu pleacă el.

— Cine să plece, Costache?

— Președintele colectivei noastre.

— Nu înțeleg și pace. Dac-o pleca președintele, nu te gîndești? Cine o să conducă Gospodăria?

— Poate că atunci o s-o conducă cineva...

Și Costache se mînie din nou pe cîinele care se învîrtea printre picioarele noastre. Mai sudui fratele meu o bucată de vreme, apoi mă îmbie pe laviță lîngă cuptor și încep a-mi istorisi cîte ceva despre Ștefan Codreanu, președintele Gospodăriei colective „Drum nou“ din Sirbi.

Înaintea vremei, cînd de-abia i se încredinșase Ștefan Codreanu, acesta era un om tîrziu și cu s-a schimbat: e om de isprăvire. Tot ce vede îi trebuie. Pe toate le vede.

— Costache! Un președinte trebuie să știe de toate și să ia măsuri.

— Ce te faci cînd scriștie

— Ei, atunci e de rău! Încercăm să le curcile sau dau înapoi, sau rămîm pe loc.

— Ehei, stăpînic ar mai fi! Dar nu rămîm ele pe loc, că le duce președintele urîș!

Și, din senin, Costache cumă vîrșie repezi tot felul de ocări cînelui care se gîndura la picioare. Prinse după aceea, vestii mai departe:

— Acum își durează o casă peșteră din ciment.

— Din zid ar fi fost mai potrivit.

— N-ar fi fost mai potrivit să-l dădă Gospodărie n-avem cîntar cîntar.

— I-auzi, frate, cîntarul l-ai luat de drept? De unde pînă unde?

— Nu-ți spusei? De la Colectivă pînă la casa...

la el... 300 kg ciment. A mai dat și altora. Noi, ce-i drept, am încercat să-l oprim. I-am spus că o să-i dăm și în ședință.

— Zău?

— Da. Și pînă să ridicăm noi problema în ședință, a ridicat el cimentul din Gospodărie.

— Om operativ!

— Da, operează bine... L-am scuturat noi, și ne-a rugat să-i dăm răgaz să se analizeze.

— Și i-ași dat?

— Ce să-i dăm, că și-a luat singur. Nu

șăgă, înainte! Deușeei și trei de lașuri. Zicea că și așa se risicose materialele prin toate uzurile colective. Asta e adevărat! Risi-meci... și noi... de pripedinte că-i...

— La b... pot să adun gînduri-... te poventesi...

— Acum șiefan, te-... un om energie, pus...

— Și... arcuri dechit o... n-a mai fost...

— De la... de la... pe...

— Și... omul n-a luat-o...

— Și... amărit cîntarul. Banca nu vrea să-i...

— Și... poacă chitanța de mîni, lînsă zălog de Codreanu. Mai curînd exista mie de lei și rămînea zălog președintelui...

— Oftasă oamenii. Oftasă ei și din alte priici.

— Ia zi, frate!

— Oftasă, de pildă, după cei 24.000 lei plătiți de conducere, angajaților din afară pentru cos și seceratul grîului. Încolo, ni-mă de aur, Codreanu!

— Asta ajunge în rai! Unui asemenea om, Dumnezeu îi deschide cu siguranță porțile raiului!

— Mai știu. Dar pînă s-o deschide porțile raiului, eu tot întrebăm cine naiba a deschis porțile hambarului în care se depozitase grîul.

— Aoleo! Și cine le-a deschis?

— Președintele zice că hoțul.

— Are dreptate. Un om cinstit nu făcea asta. Costache tăcu și își lăsă capul în mîini.

Apoi deodată, pornit, lovi cu piciorul cîinele, strigînd așa, să se audă pînă-n hotarul satului: „Afară!”

— Mă, Costache, ce-ai cu cîinele, mă?

— Nu i-am strigat lui.

Îl privii cu luare aminte pe fratele-meu...

Tataia

de SILVIU GEORGESCU

Of, naiba să-l ia de somn! De s-ar face mai repede 5. Că și mă-mica, zău!... De ce-l culcă în fiecare după masă?

Cum, de ce?... Fiindcă așa scrie în carte. Și copiii tovarășului director Mighiu dorm.

Ceasul mare din antreu bate de patru ori. Dănuș deschide cu bă-gare de seamă un ochi. La masă mămica citește de zor. Jar!... Cartea asta!... Aoleu, ce-ar mai judeca-o Dănuș! Că doar de la ea i se trag lui toate necazurile. Acolo scrie că copiii trebuie să doarmă după masa, scrie de untură de pește, de toate scrie...

Afară clinchet de clopoței vestesc săniile care nu mai conținesc pe dinaintea ferestrelor înghețate.

Dănuș are căciulă cu urechi și paltonaș îmblănit. De la „București”. Numai de drag să te tăvălești în zăpadă. Dacă nu e voie? Nici copiii tovarășului director Mighiu n-au voie.

În sfârșit, pe la 5, mămica lasă cartea și se apucă să-l îmbrace. În sufragerie cineva a răscuit butonul la radio și toată casa se umple deo-dată de vocea baritonă a unui cântăreț de operă.

Tocmai atunci intră și tăticu.
— Făcuși ochi, amice? strigă vesel c-o voce care într-adins parcă s-ar lua la întrecere cu aceia a cântărețului de la radio.

Cuvântul „amice”, îi place tare mult lui Dănuș. Și nu degeaba. Din câte știe el, „amice” e, cum s-ar zice, atunci când ești prieten la cataractă cu pînă la trei săptămâni într-adevăr „cineva”. A-lunge să te uși nenita o dată, ca să-ți dai seama cine e domniașorul la minister. Să-l angajezi la birou și poartă serviciu. De serviciu nu se desparte niciodată din serviciu, la nisă, peste tot. Nu ca nenea Vuilescu, contabilu'. A-l merge la piață cu măceș.

Acum, tăticu povestește o mulțime de întâmplări, amestecându-le așa cum face el și el, să-ți dea de gînd că se gîndește la mai multe lucruri dintr-o dată.

— Ia stai! Nu amintește el netam-nesam. Mi se pare că pentru asta-sar să-l învețe pe Tăticu la masă. Da, da, chiar așa. Trebuie să pice dintr-un moment într-altul. Ia te uide cum am uitat!

Dănuș, care tocmai îndura resuscitat pieptușul și peria de cap, o aude deodată pe mămica scoțind un strigăt de spaimă.

— Vai de mine! Cum se poate să fiți una cu alta? Dar n-am preparat nimic.

— Ești? Încercă să-l liniștească tăticu. Proprietăți și ru ceva la țuică. Tăticu ardele, salam, ce-o fi... Da doar nu vine...

— Sigur, salam! Căci tocmai te întorc și-ți trasei musafirii cu salam... Să intri în gura Tăticușului!

Adevărul e că, dintre toți, cel care se sperie mai mult și mai mult de toată povestea asta e Dănuș.

Iar îl pupă tanti Țiuleasca diseară. Și nenea ăla chelu, cu mustăți, care de câte ori vine pe aici spune că a găsit închis la cofetărie.

Ca să-i mai treacă uritul, Dănuș se apucă să ochească cu un tun imaginat becurile din tavan. Pe urmă se inhamă la afetul unui fotel pe care-l rostogolește vitejește dintr-o cameră într-alta, în timp ce din dormitor, vocea mămicii răzbate inutil:

— Dănuș!... Dănuș, să știi că te spun lu' nenea Țiulescu... Auzi tu?

— Dacă! Și așa o să spună că e „iventar” la cofetărie! Tăticu, pînă una alta, s-a dus în colț la „Alimentara”. L-a trimis mămica.

În bucătărie e aproape întineric. Dănuș apropie un scaunel de perete și răsucesce comutatorul.

La masă, cu bărbie sprijinită în palme, uită și așteaptă un moșnegul sare bătrîn, înfășurat într-un fel de palton vechi, din care scicocole, pe la încheieturi, mișcă smocuri alburii de veteșină.

— Tăte!

Așa-l cheamă pe asta lu' tăticu. Într-o vreme, când tăticu nu purta încă serviciu, venea mai des pe la ei. Acum...

Dănuș prinde cu sfială inima pe care i-o întinde bătrînul. Se vede că n-are încotro.

Pe fața de masă întinse, o tăvălă înfiorată, citeva felii de piine și o farfurie cu mîncare. Pentru tataia. Aici mămicul dumșălel. La bu-cătărie. Parcă, ce? Poti să-l așezi la masă, lângă tovarășul director Mighiu?... Și chiar lângă nenea ăsta Țiulescu... Păi cînd s-o porni tataia să vorbească dată din supă, che-l Parcă, ce? nu știe el, tăticu?

— Hai, via la țania, Dănuș!

Bătrînul de să-l țușă dințor lângă el. Dănuș se fereste. Nu-i bine niciodată să stai prea aproape de oamenii bătrîni. Și p-asta tot de la tăticu o știe. Oamenii bătrîni strănută, tușesc. Și tataia tușește. Moșnegul scoate un oftat adînc. Se uită dulos la copil, în vreme ce cu o mîină se tot scotocește de zor într-unul din buzunarele pal-tonului.

Dănuș ridică neputincios din umeri.
— Deh, dar! tușește!

D-zeu na-l cheamă niciodată în casă.
Între timp bătrînul a glîit de cărua. Cu multă băgare de seamă desface dintr-un mic pachetel doi cocozeli de zahăr.

— Tăte, glăduci!... S-au primit ieri-dimineață de la proprietăreașă... Tataia... tot n-are dinși. I-ai, de!

Și-l întinde copilului.

Dănuș nu știe ce să facă. Se uită bulmac cînd la bunici, cînd la cei doi cocozeli de zahăr. Și deodată se întoarce cu o sfîrșită, și-o abur-țușește pe uși, lăsîndu-l pe bătrîn cu mîină întinsă.

In comuna Vida, raionul Viala, satul cultural este lăsat în pînă...

EPIGRAMAME

Unui responsabil necinstit

Responsabilul N. Soare
De cinci luni stă la rđcoare.
Nu mai stă la Aprozar:
„E-nchis pōntru inventar“

Unii vinzători fac pungă dintr-o hirtie
grosă care trage mult la cıntar

Faci pungi grele la cıntar
Şi-obiceiu nu şii-l laşi.
Tu te socoteşti pungar,
Alţii te socot... pungaş...

S. ASNAŞ

Muzică decadentă

Un saxofon agoniza
In ritmul jazzului strident;
Ei spun: talent de-a sincopa,
Eu cred: sincopă de talent!

Unor poeţi occidentali

Ieri animaţi de arta sflră
Cıntau din lira lor d'ocid,ă,
Azi tot la fel din lira cıntă
Numai că lira e starlindă.

GR. LUPESCU

ŞPERTARUL

Desen de A. POCH

„SUPPORTERII“

Luni dimineţa. Intru în frizerie. Miercoi,
miercoi, mă noşteşte poliţicos pe scaun. Iau loc.

— Ras?
— Ras!

În timp ce frizerul scliponeşte barba, eu
scot din buzunar „Sportul popelar“ şi-l des-
chid larg. Citec. Deodată, frizerul demoleşte
măcarăa miltii, scliponeşte tot mai rar şi se
aplecă spre pe scar. Zimbescu.

— A bărat „Progresul“ i vede-i? spune el
vânt.

— Mda! confirm eu.

— Tăi, scripă! Snt sufic din sufletul lor.

Facet. Frizerul termină de sclipuit.

Dă biroul pe scaun şi... fieră. Apoi mă

rade, excelenţ. Deveni de veritabil, nu mai

pridideste cu laurevrile.

— Creasă deşit!

— Doric? şit?

— Snti să şit perit bntetel...

În timp ce mă perie, frizerul

de. Apoi, o fuzic. Mă roagă

zicm. Îi desfac el mai cıntar

anctului Zimbescu. E în

lăsc de bucară. E

Tăi... cıntar...

de... cıntar...

zic... cıntar...

dar... cıntar...

şit... cıntar...

Impăru... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

Şit... cıntar...

tot sfără. Apoi vine şi începe să mă

rad. Măna tremură. După pupa:

— Aoleu, ce faci? Ai-ni tăiat!

— Scuză... se mai îndupă, dea!

Puntesă viciura cu piatră aeră şi cade

mai deşerit. Mă hntul parec nu tăie. Nu

l-a trā bine pe carā. Termin de rat şi

tac. Nu mă intrăbă nimeni. Dacă e supărat

omul...

— Şi cıntăi sic tu.

Îngindur, lui aplic un pungaş alb

virful bērb şi, pe cıntar lătară, apoi aplic

pe obraz. Aşteptă lung şi mă

Dau bună ziua şi plec.

meni. Miercoi cıntar

cu şervetul în

undera, în gol.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

cremă a aceeaşi cantitate cu pudră şi gata.
Mă scic de pe scaun. Vinea să-l întreb de
pompatele de ieri, dar renunţ. Pres lungesc
vărba cu el şi apoi întorzii de la birou. Mă
mănit o dată în oglindă. Mi se pare că nu
snti as tocmā bine. Pipăi obrazul cu palus
şi sălt asru. Chiar văd cteva fire de păr
în barbă. Snt supărat în gınd. „Treabă pe
jumătate!“

Ies sfără în stradă şi iau „Sportul“. Ci-
c în pagina a treia: „Progresul—Miercoi,
şit!“

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Trebuie

pi. E o

venit

presic.

dis

nu

und

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

O metodă prea avansată

— Ce spui, tovarășe Hojda, o fi bună metoda asta?

Tehnicianul-șef Hojda Vasile își privește directorul cu ochi mici și speriați.

— Mmmde... știu eu, tovarășe Moldovan? Dv. vă pricepeți mai bine, că ați fost director de trust și dacă ați urcat cu două trepte mai jos n-a fost pentru incapacitate, ci pentru că n-au mers treburile bine... Dacă iese prost și de data asta?

— Just! — rostește îngândurat tovarășul Moldovan Dumitru, directorul Întreprinderii forestiere de exploatare și transport „Bistrița”.

— Eu... zic să mai așteptăm... să mai observăm... Să încerce alte I.F.E.T.-uri...

— Și să ne-o ia din nou înainte?

— Mmmde... poate că rămân totuși în urmă... Până organizează ei brigăzile astea complexe... până recrutează oamenii... până liniază hîrțile de țineră a evidenței și încep doboritul copacilor... mai realizăm noi câteva procente de plan cu metodele noastre, bătrînești, și avem cu ce ne lăuda la minister...

— Nu, nu e bine nici așa! — oftează directorul. Scrie aici, în Hotărîrea Comitetului Central al Sindicatelor Lemn-Forestier că adoptarea metodei de la Kiriși, pe lângă ridicarea productivității muncii, oferă mari avantaje materiale muncitorilor forestieri?

— Mmmde... scrie!

— Atunci? Chiar dacă scăpăm de cei de la minister, dăm de bucluc cu cei de la sindicat...

— Mmmde... și asta e jumătate!

— Eu zic să încercăm metoda cu degetul!

— Adică... doboritul cu degetul? Mmmde... tot așa!

Directorul clipește degetul și zice: — Ia să ne uităm pe deget să vedem ce șanse avem...

— Zică, în liniștea...

— Director...

nerea ritmului... amenajarea locului de muncă... prezența tehnicienilor pe teren...

— Adică dumneata mă înveți cum să dirijezi munca într-o întreprindere forestieră!

— Nu, tovarășe director, dar... — Adică dumneata îți închipui că dacă am înființat niște brigăzi, de-acu' încolo alte treburi nu mai există în I.F.E.T. decît să ne ținem după ele?

— Să vedeți, tovarășe director... — Nu vreau să văd nimic! Adică, vreau să văd! Vreau să-mi văd tehnicienii la birourile lor, în jurul meu, zi de zi, nu hai-hui, prin pădure!

— Dar organizarea... — S-a făcut o dată! Am ieșit cu fața curată înaintea ministrului, gata!

— Dar evidența producției... — Imprimatale se completează la centru, sub directia mea supravegînd!

— Metodă avansată, tovarășe director! Necesită...

— Tovarășe Hojda, metoda o fi ea avansată, dar biroul e și el birou! Ce-i asta, toată ziua la plimbare? Mi se pare că e ceva putred aici!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

— Nu e putred, tovarășe director! Lemn clasa-nti.

Lemn! Tovarășul director a zis, executarea! Auzi! Să-l lase tehnicienii singur în birou, să se prăpădească de plictiseală!

cu orice sacrificiu! Mai comand trei tone de imprimare!

Octombrie 1954.

— Metoda?

— În ripa Bistriței!

— Producția?

— 1.

— Conducerea?

— Zero!

Directorul oftează adinc, dar își privește puii cu aceeași duioșie. Dragostea e dragoste! Și apoi, nu e lucru ușor să-i ții în frîu pe tehnicienii ăștia zburdalnici, care, dacă pun mîna pe o metodă, își închipuie că au apucat graficul de picioare... Nu, de data aceasta va fi drastic!

— Direcția v-a ajutat din răputeri... Dar voi v-ați pierdut vremea pe dinafară fără să vă gândiți la ceea ce se petrece pe dinăuntru! La ce bun am îngrijit ca pe mesele voastre să se afle maldăre de imprimare de completat? La ce bun mai tăiem lemnul din pădure, dacă nu folosim hîrțile fabricată din el? La ce bun morala ce v-am făcut, ședințele ce am convocat și graficele cu date necorespunzătoare pe care le-am trimis mi-

nisterului? Situația e rușinoasă și va trebui să răspundem cu toții, atît în spirit critic, cît și autocritic! Eu voi critica, iar voi vă veți autocritica!

...Iar tehnicienii, muștruluiți ca niște copii neastîmpărați, tac și-și bagă năsururile, cumînți, în munții de hîrtie cu care bunul și marele lor director îi ajută atît de generos.

Noiembrie 1954.

Ca pe vremurile cînd încă nu se auzise de metoda de la Kiriși, producția a devenit la fel de timidă... tehnicienii la fel de birocrati... directorul, la fel de melancolic: ar fi fost bună metoda, săraca, dacă avea conducerea la îndemînă cîteva mașini de înregistrat, de calculat, de multiplicat... și măcar un balot de hîrtie extra-lux!

Plouă mărunți.

La I. F. E. T. „Bistrița” e liniște deplină. Oricum, e o întreprindere de producție a lemnului: stă și conducerea... de lemn!

Nu se va găsi nimeni care să spună cuvîntul magic care să-i pună pe forestierii noștri... pe foc?

Comisia permanentă culturală de deputați a Sfatului popular al raionului Stalin din Capitală, de patru luni nu are nici o activitate.

Scrisoare

Ți-am căutat pașii-n pământul brăzdat de tractoare,
și chipul tău în ploaia de soare,
față de pe ogoare!

Am mîngîiat cu palma holda de mătasă,
dar n-am dat de făptura-ți aleasă.

Mi-au spus țăranii c-ai zburat c-o mașină...

Și-am strivit în palme un bob de neghină.

— Băiete, halal de-așa iubită

fandosită!

N-ai să mîcini cu ea în casă pită!

Ți-ai și găsit om!

Ți place la oraș să stea agronom,

Iubita ta, băiete, mi se pare

că și-a închis știința în sertare,

Cînd noi aram și ultima vîlcea

sa tot cu gîndul la raion era.

— Tovarășă, fii bună și ne spune

Porumbul în pătraș cam cum se pune?

Ea se visa atunci la regiune

s-așeze-n registrele-acele

porumb în... „pătrășale”

după tabele...

Adună la București stelele-n poală

să-nvețe țăranii... din Capitală.

Ce-o să culegă, nu știm nici noi,

da-ți spun că nu-i sămință de soi.

Stricat-au orzul pe gîscă, bădie!

Cînd au învățat-o agronomie!

Ce-i drept, e iute fata

și dezghețată,

dar nu face-o ceapă degerată!

Vei mîngîia clapele mașinii de scris

din care și-ai făcut vis;

vei căsca în ședințe, — firește cu palma la gură

ca specialistă-n agricultură;

te vei duce-acasă cu tramvaiul

gîndind că la țară se coace mîlaiul;

și poate vei citi această misivă

și nu vei sta pasivă,

ci dimpotrivă,

vei răspunde stîmbitoare:

„Salut agronomii de pe ogoare!”

(Cu semn de exclamare)

Frumos salut — n-am ce zice—

Meriți cunund de spice,

spice de grîu scuturat

ca pentru un agronom birocrat

și „măscutat”...

GH. ȚENȚULESCU

Pe o frunză de urzică

de MARTIN DAWER

Am încălecat pe-o frunză de urzică, vîntul m-a ridicat în văzduh,
am cîrmit spre cartierul Ferentari și cît ai zice... „urzică”, mă
aflam acolo. Apropiindu-mă de blocurile muncitorești, frunza pe care
călătoream a început să dea oarecare semne de supărare și de nervo-
zitate. Și nici nu era de mirare! Pe acele locuri, pînă acum cîțiva
ani, era un maidan pe care se răsărau nestîngherite suratele sale ur-
zicile, iar în locul lor, cresc acum... blocuri muncitorești de cî-
trei etaje.

Mi-am consolat frunza cît m-am priceput mai bine și am
tinut să evoluez printre cele 21 de blocuri, căutînd să mă
gative spre care să-mi pot îndrepta țepii. Treabă
prea ușoară fiindcă fostul maidan este astăzi
cîtoreasc bine utilat, organizat și apr...

posit încă pe
București
baran

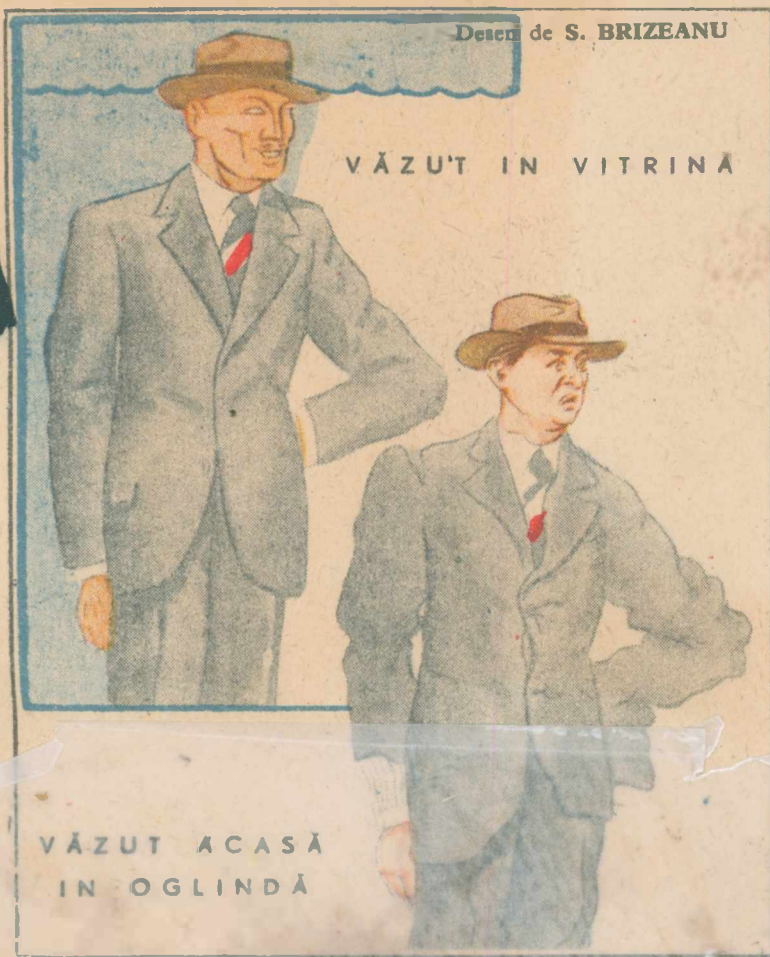
și ale Trustului de construcții
enită să rezolve problema apei

la repararea acoperișurilor a-
moer... or. Reparația s-a făcut,
ică cu maximum
de p_oaie

Despre a

Prin

Mai sînt unele magazine care în vitrină au mărfuri de bună calitate, iar înăuntru vînd lucruri cu totul necorespunzătoare.

Desen de H. DUMITRU

Dragă URZICO

URZICO,

Ascultă aici :

- Vrei să te internez?
- Da!
- Unde și-e coșul?
- Nu mă internez pentru coș, am o fractură.
- Nu internăm decît pe ăia care au coșuri.
- Zău? Și eu cu fractura ce fac?
- Treaba dumitale, dar trebuie să ai și coș.
- Coș n-am, dar am un furuncul... Uitați-vă dv. bine poate, cine știe, găsiți și un coș.
- Unde să găsesc coș?
- Pe față.
- Tovarășe, te întreb dacă ai un coș cu lemne și cu hrană rece pe timpul cît ai să stai în spital!

Ai ascultat, Urzico? Îți place? Așa e că nu? Nici nouă, dar așa se procedează la staționarul din Pui, raionul Hațeg regiunea Hunedoara.

Unul care n-are coșuri.

DRAGĂ URZICO,

Tu știi care sînt oamenii cei mai bine informați din comuna Șerbănești, raionul Liești?

Sînt tovarășii Moscu Ionică și Ruzanda Hodorogea de la sfatul popular comunal. Ei au o sursă foarte interesantă de informare: scrisorile care sosesc pe adresa cetățenilor din comună. Îndată după sosire, corespondența este repartizată, o parte lui Moscu cealaltă parte Ruzandei Hodorogea, care, operativ cum sînt, desfac plicurile imediat și citește cu mare atenție conținutul scrisorilor. După lectură, corespondența e cartată în trei categorii: prima este aceea care se distribuie adresanților, a doua, în rafturi și cea de a treia, se aprinde focul

me. Mai bine ar fi în februarie. Aș avea, atunci, și prilejul unei aniversări.

Deoarece, dragă Urzico, în luna februarie 1955 se va împlini exact un an de cînd am comandat acești pantofi la cooperativa „Moțul”.

I-am comandat la „Moțul”, pentru că prin partea locului altă cooperativă, mai cu moș, nu se află.

Pirvu Maria

muncitoare la I. C. Tebea

Baia de Criș

URZICO,

Te rog să transmiți administrației Gospodăriei agricole de stat Blejești, Secția Ciuperceni (raionul Vida, regiunea București) următoarea petiție:

Subsemnatul vă rog să binevoiți a-mi acorda o locuință personală, cît mai spațioasă, în una din clădirile acestei Gospodării de stat. Permisivul de a-mi crește și păsările în curtea Gospodăriei și cu grăunțele Gospodăriei, nu v-o cer. O să mi-o iau eu singur. Că așa face și tovarășul președinte al Sfatului popular al comunei Baciu, care locuiește în mod abuziv în clădirea acestei Gospodării și, cu toate că i se pune în vedere să se mute, nu vrea. Cică el, fiind ce e, face ce vrea, locuiește unde vrea și folosește ce furaj vrea.

Și vreau să-i urmez exemplul.

Gîdea Ion

G. A. S. Blejești

URZICUȚO,

Dacă vîi vreodată în comuna Lehliu, să vîi cu mîncare de-așă sau să vîi în zile cînd resursele sunt deschise.

... pentru reînvierea Wehrmachtului, presa imperialistă publică
tot felul de născociri, ca „farfurii zburătoare“ de pildă.

